

V 58. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Halloween na Polygrafce

Beseda paní Urbanové

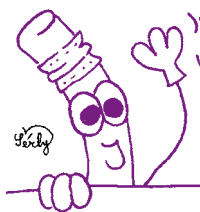
Den otevřených dveří

Stužkovací večírek

Advent v Dražďanech

Milí příznivci Bezevšeho, není to možné, že jsme nové číslo zvládli ještě před Vánocemi. Ale stalo se. Tentokrát byli motorem redaktori. Tak moc si přáli vydat vánoční Bezevšeho, že psali a psali a rychle plnili stránky, kterých je zase dvaatřicet. Časopis je hodně vánoční, přinášíme ho jako dárek pod stromeček. Budete mít o Vánocích dost času listovat, vybírat si a ochutnávat z našich stránek. Šérly je opět doplnila kresbičkami polygrafické tužky v různých situacích a přidala psa a kočku, typické domácí mazlíčky. Oba nám na stránkách pěkně rádi.

Rok uběhl a my můžeme bilancovat. Za Bezevšeho jsem spokojená. V redakci jsou bezvadní lidé, nadšení, ochotní a pracovití. Z některých se stávají samostatní redaktori. Mám z nich radost. Tu největší mi udělal nápad uspořádat sbírku pro děti z dětského domova. Dnes jsme dárky roztřídili, další dokoupili za peníze od štědrých dárců (pěkně se pláclí přes kapsu) a zítra budeme balit. Příští týden dárky odvezeme pod stromeček do dětského domova v Krásné Lípě. Napišeme vám o tom v příštím čísle. Jen si neodpustím už teď říct, že celá akce probíhala s těmi nejčistšími úmysly, v radosti a s otevřeným srdcem. Děkuji za hračky a knížky, též za peníze. Děkuji redaktorům za organizaci.

Ve škole se pořád něco děje. Besedy, přednášky, terapie ve třídách, výlety, projektové dny, exkurze, sbírky, kurzy a tak dále, to vše osvěžuje výuku ve školních lavicích. Naši přidanou hodnotou jsou navíc dobré vztahy a klima. Dnes venku chumelí. Už jsem dvakrát zametala těžký moký sníh ze schodů před domem. A padají vločky, jsou to doslova vločky, šrafuji kužely světél pod lampami a dosedají na všechno tam venku. Větve se ohýbají pod sněhovou náloží. Lámu si hlavu, jak se zítra dostanete do školy. Představuji si zachumelený Šébr, neprůjezdné silnice a uvědomuji si každoroční kalamitu spojenou s prvním velkým sněžením. Zítra jdeme do kina na film Bohemian Rhapsody. Je to vánoční dárek pro vás. Tak se budu modlit a doufat, že cestu zvládnete a užijete si netradiční tříhodinovou výuku v kině.

Dnes píšu úvodník, zítra se ještě doladí některé detaily grafické a zároveň se ještě provedou druhé a třetí korektury. A pak se bude tisknout a dokončovat, aby voňavé černobílé stránky, tentokrát doplněné o fialovou, mohly k vám. Zase přijdu, nebojte se. A se mnou nepřijde zákon, ale Bezevšeho, čerstvě vylouplé, voňavé a hlavně vánoční. Už vás zase vidím, jak se vrháte na fotografie, horlivě listujete a smějete se a vyučující mají totálně rozbouranou výuku. Za tu dřinu si ale tento pohled zasloužím a vždy vychutnám.

Přeji za celou redakci šťastné a veselé Vánoce, v roce 2019 necht' vás potká jen to nejlepší. Tvořte v novém roce dobrými myšlenkami lepší realitu, tvořte ji i dobrými činy, změňte úhel pohledu na věci, které vás tíží, nezapomeňte na humor, ten vždy pomůže. A trochu sněte, sny se plní! Především ale milujte a buďte milováni.

Iva Šabatová

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO ΣΕ ΣΙΛΟΤΑ ΙΝΤΡΑΥΚΕΗΟ

Sotva jsme se na intru porozhlédli, už tu máme předvánoční čas.

Měsíc **ZÁŘÍ** probíhal hlavně ve znamení seznamování s novým prostředím a spolubydlicími. Po lenošení o prázdninách bylo trochu těžké zvyknout si na pravidla domova mládeže.

Hlavně to vstávání vám dávalo v počátku pěkně zabrat. Začátky jsou překonány a jedeme tedy vesele dál!

Za sebou máme další dva měsíce **ŘÍJEN** a **LIS-
TOPAD**. Kvapem se blíží očekávané nejkrásnější svátky roku **Vánoce**.

Pojďme teď nahlédnout do zmíněných uplynulých měsíců, co jste na DM zažili.

- S velkým nadšením jste přivítali vaši tradiční „schovku“, která se odehrává v prostorách školy. Ohlasy účastníků si nechte vyprávět. Zažíváte tu hodně legrace a zábavy. Podařilo se vám opět přemluvit paní vychovatelku pro akci, přestože je náročné vás ohlídat, aby se nic nestalo.

- Od října jste začali pravidelně v útulné klubovně sledovat filmy. Dokonce jste si vytvořili malý filmový klub, který se pěkně rozrůstá. Hlavními pořadateli jsou Bára Kalbáčová, Kristian Šmýd a Michal Hron. Právě oni vám vybírali filmy ze série od Marvelu. Tato série bude dokončena v prosinci. V dalším období připravují novou skupinu filmů. Nechte se překvapit, bude to zase pecka.

- V celém období probíhaly přípravy na celoškolní akci 2. ročníku Halloweenu. Vyráběli jste rekvizity, pomáhali s přípravami a hlavně si chystali nápadité masky. Vrcholem pak byl zážitek ze samotné akce.

K této akci jste si nadělili ještě dárek, kdy početná skupina z vás navštívila v místním kině premiérový film Halloween.

- Zůstaneme-li u této tematiky, proběhla na DM další z Černých hodin. Ta nás zavedla do tajemna života a smrti.

ti. Trochu jsme se báli, trochu poučili o svátku, který se váže víc kulturně k našim zemím, k svátku zesnulých.

- Ve všech výchovných skupinách probíhaly i závažnější tematické celky. Uvedu příklady: První pomoc, efektivita učení, mluvilo se o problematice kouření, vapování a škodlivosti alkoholu.

- Odlehčením témat byly různé psychohry, které paní vychovatelky pro vás nabízely.

- Celý prosinec věnujeme vánoční výzdobě DM a jídelny a různým kreativním činnostem, jež se váží k Vánocům. Mluvit budeme o historii postav sv. Barbora a sv. Mikuláš a o zvycích, které se s nimi pojí.

- Vyhlašujeme soutěž o nejlépe vyzdobený pokoj s touto tematikou.

- A těšit se žáci mohou na tradiční vánoční posezení s překvapením, které starší ročníky dobře znají. Nováčci se tak mohou těšit na nové zážitky.

Jana Trejtnarová

HORKÉ KŘESLO

Těsně před uzávěrkou tohoto čísla Bezevšeho, proběhla na DM velmi oblíbená akce Horké křeslo. Do něj tentokrát usedl pan učitel OV **LUKÁŠ PALLAG**, aby čelil palbě zvědavých otázek intráků. Žáci ocenili, že mohli poznat svého pana učitele i z jiných úhlů pohledů, než je to možné ve školním prostředí. Bylo to pro ně o to zajímavější, že pan učitel je zároveň partnerem naší nové paní vychovatelky.

Jana Trejtnarová

ČERVENÁ STUŽKA

Již čtrnáctý rok se žáci naší školy zapojili do sbírky Červená stužka tím, že nabízeli lidem k zakoupení stužku v podobě odznáčku. Odznáček je vyjádřením solidarity s lidmi HIV pozitivními a nemocnými AIDS. Získané finanční prostředky jsou určeny pro Českou společnost AIDS a pomoc (provoz Domu světla, anonymní testování, bezplatná anonymní non-stop linka, preventivní besedy ve školách...).

Letos se vybralo 2 800 Kč.

Zúčastněné dvojice a vybrané částky:

R. Fišer, T. Hladík: 1200 Kč

A. Šobek, A. Wetzel: 1138 Kč

B. Doubravová, T. Pišová: 188 Kč

P. Čechová, I. Chaloupková: 184 Kč

M. Kunstová, M. Čápková: 72 Kč

Děkuji dobrovolníkům (opravdu není lehké chodit několik hodin v chladném počasí městem a oslovovat lidi) a vyjadřuji můj obdiv pro obě chlapecké dvojice (kluci z 2.S vybrali opravdu hodně vysoké částky). Poděkování také vám všem, kdo jste do sbírky přispěli.

-lo-

Sbírka pro Dětský domov Krásná Lípá

Redakce Bezevšeho se rozhodla uspořádat **VÁNOČNÍ SBÍRKU** pro děti z dětského domova. Udělat radost dárkem konkrétnímu človíčkovi v nejhezčím čase v roce je podle nás hezký nápad. Jsme zvědaví, jak celá akce dopadne, ale už teď můžeme říct, že se naši v řadách učitelů, ale i žáků mnozí, kteří mají srdce. O tom, jak akce dopadla a jak jsme předávali dárky, vám napíšeme příště.

-ŠA-

V rámci prevence proběhly během měsíce listopadu ve všech třídách naší školy třídnické hodiny za účasti třídních učitelů a školní metodičky prevence.

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE

V „komunitních kruzích“ formou řízené besedy měli žáci možnost mluvit o tom, co je v té které třídě trápí, co by potřebovali řešit, s čím by potřebovali pomoc – někde začala vystrkovat růžky šikana, jinde vážné vzájemná komunikace, navíc se blíží maturita... Problémů je dost, některé se daří řešit rychle, jindy je to běh na dlouhou trať. Důležité je, že díky této formě třídnických hodin mohou žáci o všem mluvit. Na začátku prosince proběhla první z připravovaných preventivních aktivit realizovaných externími lektory, a to přednáška pana Hanáka na téma ZÁVISLOSTI ONLINE A JEJICH RIZIKA. Začátek besedy byl trochu hektický, protože nás zlobila technika, ale vše dobře dopadlo a pan Hanák mohl pro třetáky vyprávět svůj životní příběh a seznámit je s hlavními riziky online světa (komerce, násilí, sexualita a oblast hodnot) i s tím, podle čeho se dá poznat, že člověk již začíná být závislý (daná aktivita má přednost před vším ostatním v životě, změny nálady, zvyšování tolerance, syndrom z odnětí, relaps, konflikt).

Prináším vám pár ohlasů na proběhlou přednášku:

● Přednáška byla zajímavá a hlavně byla ze života. Jsem ráda, že to říká člověk, co to zažil. Určitě si budu dávat větší pozor na internetu a na koníčky, u kterých se víc utrací, než vydělává.

● Beseda byla velmi zajímavá. Po vyslechnutí jeho životní chyby mi bylo pana doktora líto a byla jsem ráda, když jsem slyšela, že vyvázl díky rodině a pomoci okolí. Bylo to velmi poučné a je správné, aby tyto besedy dál byly. Velmi mě zaujalo, když jsem slyšela, kolik lidí a dětí je závislých. Byla to zajímavá zkušenost.

● Bylo to fajn a dost poučné a myslím si, že tato přednáška upozornila mnoho lidí, aby si dávali pozor na internetu.

● S panem Hanákem souhlasím. Hazardní hry jsou zlo a myslím, že by se takové hry měly zrušit. S přítelem jsme si jednou koupili asi 20 stíracích losů za 1 000 Kč a vyhráli jsme horko těžko polovinu z toho, co jsme do toho dali. Bylo to poučné a myslím, že takové přednášky by měly být častější.

● Tato přednáška se mi velmi líbila. Přišla mi dost zajímavá, taková ze života. V některých věcech jsem se viděla.

● Beseda se mi velice líbila, ve všech ohledech. Pan Hanák věděl moc dobře, o čem mluví, a dobře se to poslouchalo. O takových věcech, co se nás týkají, se vždycky rád dozvím, abych se lépe orientoval a mohl třeba pomoci. Takových besed bych rád viděl ještě mnoho.

● Beseda byla velmi zajímavá a poučná. Moc se mi líbilo, jak pan Hanák dokázal vyprávět, dokonce se svěřil se svou osobní zkušeností. Dozvěděl jsem se hodně nového o závislosti. -lo-

ANKETA

Jak to vidí prváci

Zeptaly jsme se prváků, jak to vidí po prvním čtvrtletí na Polygrafce. Odpovědi byly anonymní a výsledky nás ani nepřekvapily, byly pozitivní, nic jiného jsme nečekaly.

1) *Změnilo se pro tebe něco, když už nejsi na základní škole, ale na střední?*

2) *Vrátil by ses na základní školu?*

- - Začal jsem se méně stydět a více se bavím s lidmi a také mám větší respekt k dospělým osobám.
- Nevrátil bych se z důvodu přístupu učitelů na základní škole.
- - Ano, mám tu více přátel, je tu hezké přátelské prostředí. Jsou tu hodní učitelé.
- Nevrátila, líbí se mi tu o sto procent více.
- - Celkově se pro mě změnilo dost věcí. Hlavně kolektiv a učitelé.
- Ne, protože na střední jsou lepší učitelé.
- - Lidé, dojíždění, lepší kolektiv.
- Ne, nevrátila, moc se mi tam nelíbilo.

- - Začala jsem se více socializovat, mít více kamarádů a konečně jen nesedím doma a mám co dělat.
- Asi bych se nevrátila, protože ne každý tam byl tak milý a chápavý jako tady.
- - Změnilo se toho hodně, od mého psychického stavu k lepšímu až po lepší kamarády.
- Na základku, bych se nevrátila, protože jsem byla šikanována a měli jsme špatný kolektiv.
- - Lepší kolektiv, něco nového, lepšího.
- Na základku bych se nevrátila, i přes to, že když jsem tam chodila, měla jsem pocit, že je to tam skvělé. Ale poznala jsem něco lepšího a neměnila bych.

-Sabi-, -Bee-

29. listopadu 2018 se naše škola zúčastnila florbalového turnaje středních škol. Kluci bojovali jako lvi. Prodrali se naložovaným pavoukem až do finálového zápasu. Teprve v něm podlehli soupeři těsně 2:1. Turnaje se účastnilo 9 středních škol. Opravdu povedený a pěkně zorganizovaný turnaj. Kluky za vybojované 2. místo

to moc chválím. Jsou to naši borci z Polygrafky. Za tým hráli: Zbyněk Zápotocký, Antonín Waldmann, Ondra Schneider Jiří Hejduk, Michal Žák, Jan Kotlík, Daniel Šichan, Václav Kvíz a Jiří Sedláček, který si nahradil pár zameškaných hodin tělocviku... Díky, kluci!

Martin Macek

Propagace školy

Ve čtvrtek 18. října se naše Polygrafka zastoupená panem ředitelem a třemi žáky (Patrik Kůla, Martin Průša, Karolína Štěpánková) zúčastnila Veletrhu vzdělávání v Děčíně. Přinášíme z události několik fotografií.

-Kajča-

Živá knihovna povolání a výstava Vzdělávání 2018 - Rumburk 5. 11. 2018

Svaz průmyslu a obchodu ČR, Úřad práce Krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Rumburk, CzechInvest, Ústecký kraj a Město Rumburk pořádalo velmi zdařilou akci s účastí základních škol celého Šluknovského výběžku.

Naše Polygrafka na výstavě prezentovala jednotlivé obory a zvala přítomné žáky na Den otevřených dveří. Velice zdařilým nástrojem k tomuto cíli byla skupina grafiků ze 4.S, kteří pod vedením učitele OV pana Ondřeje Tichého fotili a následně tiskli barevné fotografie devětáčkům. Ti po úvodním ostychu vytvořili u našeho stánku frontu s žádostmi o památku na tuto akci. Věříme, že se budou chtít vyfotit také v profesionálním ateliéru při Dni otevřených dveří ve čtvrtek 17. ledna 2018.

-iša-

Akce zvaná BRNO

V pátek 9. listopadu se tři členové redakce společně s panem Fochtem (pedagogický dohled a řidič v jedné osobě) zúčastnili vyhlášení celostátní soutěže o Nejlepší středoškolský časopis roku 2018 v Brně. Celé soutěže se zúčastnilo 400 časopisů a naše Bezevšeho se stalo třetím nejlepším středoškolským časopisem. Dále jsme také získali první místo za obsah časopisu. Vzhledem k tomu, že celý den byl velice dlouhý, jsme se rozhodli poskytnout vám reportáž v podobě harmonogramu, na který se můžete nyní podívat.

03:20 Probouzíme se do krásného rána s milým výrazem na obličeji.
03:56 Přijela naše limuzína.
04:08 A je to tady! Ve Varnsdorfu přistoupil další poutník.
04:53 Podezřelé ticho, holky usínají?
05:51 Děvčata usnula a v autě je božský klid.
06:53 Moc dlouho to netrvalo.
Probudily se a žadoní o pauzu.
07:00 Stanice Havlíčkův Brod! Vyčůrat, napít, zakouřit a jedeme dál!
07:28 Houpu se jak na mořské kocábce.
Co je to? Přece naše D1!
08:45 Našli jsme to. S menšími rozpaky, ale našli. Vstupujeme do budovy, kde se vše stane.
09:23 Týjo, to je fakt opruz a máme hlad!
10:00 Vyhledali jsme něco k snědku a následně vytrávili procházkou po centru Brna.
11:32 Nuda, chaos, čekání.
11:45 Stále čekáme, ale našli jsme si tu gaučík.
12:00 Už jenom 40 minut!
12:50 Teď se dozvíme pravdu. Je tu vyhlášení!
13:12 Odjíždíme po náročném a dlouhém čekání zpátky na sever.

Jak jsme vstávaly do Brna

Den před odjezdem na náš vysněný výlet, ke mně přijela má dobrá kamarádka a zároveň redaktorka BZV. Celý večer jsme klábosily o všem možném i nemožném a chroupaly popcorny. Najednou jsme upozorovaly, že se hodiny ručička nebezpečně blíží k půlnoci. S myšlenkou, že za necelé čtyři hodiny vstáváme, jsme ulehly do peřin. Je 3.20 hodin centrálního evropského času, v New Yorku se lidé chystají do říše snů, ale my vstáváme. S protáhlym obličejem vylézám z vyhrátého doupátka a pomalým krokem mířím ke koupelně. Opláchnu si obličej a sahám po kartáčku. V tu chvíli zaznamenám podivně vypadající ženu, co stojí naproti mně. Pohrávám si s myšlenkou, kdo to asi může být, ale nic neříkám. Stvoření se jen dívá před sebe, jako by nemělo duši. Neřekly jsme si ani slovo. Rozletí se dveře a v nich stojí má kamarádka: „Co tak civíš do toho zrcadla? Dělej!“ řekla. V poslední chvíli jsem si uvědomila, co dělám, a rychle se začala oblékat. Domem se rozezněl hlasitý zvonek, který probudil všechny zbylé snící spáče. Náš odvoz byl tu.

-Kajča-

13:17 Hned šustí pytlíky. Holky mají zase hlad.
13:33 Nevím, jak se to stalo, ale všichni zpívají a pořádáme menší diskošku v autě.
13:40 Už zase to naše české moře D1.
13:43 Zvoní telefon. Kdo je to? Nevím.
Neznámé číslo. „Dobrý den, tak jak se vám...“ Jo, to je paní Šabatová.
14:04 Holky opět unaveně leží a nic neříkají.
14:27 Čůrací pauza v neznámých krajích.
14:48 Zase hovor. Přišel čas druhé kontroly.
Vše v pořádku. Pokračujeme v cestě!
15:03 Usnuly. Tak potichu, ať spí co nejdéle.
15:58 Jen 55 minut? To snad nemyslíte vážně.
Už zas povídají.
16:46 Závěrečná kontrola šéfredaktorky.
Blížíme se k milovaným domovům.
16:48 Diskoška číslo 2.
16:57 Děvčatům brutálně hrabe!
16:59 Otevřeli okna, abychom se zklidnily.
Už jsem klidná! Je mi zima!
17:39 Přijíždíme do Varnsdorfu
a náš spolucestující nás opouští.
17:55 A jsme doma. Dobrou!

-KajčiTaichi-, -Trucker-

Týden na Erasmu v Polsku

Jednoho dne přišla paní Šabatová nabídka od jistého pana Petra Kantora na osmidenní projekt Erasmus+, který se měl odehrát v polském městě Wieliczka kousek od Krakova. Neváhali jsme ani minutu a rozhodli jsme se tuto nabídku využít. Paní Šabatová dojednala ještě jedno místo pro Martina Průšu a mohli jsme se začít připravovat.

V sobotu 27. října jsme v 7.15 ráno vyrazili vlakem z rumburského nádraží, kam se s námi přišli rozloučit paní Šabatová s panem Šabatou. Jeli

Rumburské nádraží – 27. října 2018

Hlavně zabrat dobré místo!

jsme tři hodiny do Kolína, kde jsme měli přestoupit do EC a jet do Bohumína. Jelikož měl vlak velké zpoždění, po nějaké době čekání jsme se rozhodli zajít do KFC v nedalekém nákupním centru. S vědomím, že máme ještě hro-

madu času, jsme i s těžkými zavazadly sebevědomě vyrazili. Sotva si Martin stačil sednout se svou bohatou objednávkou, otočil jsem se na něj a s mírným úšklebkem povídám, že máme už jenom pár minut. Rychle jsme si posbírali svoje věci a běželi zpátky na nádraží. Jídlo muselo zůstat. Martin byl poté z nějakého důvodu rozladěný a připomínal mi to celý týden. Cestou do Bohumína nám padl původní plán a jeli jsme do Ostravy, kde na nás čekal pan Kantor s ostatními účastníky. Odtud jsme autem vyrazili do Wieliczky. Dorazili jsme pozdě odpoledne, ubytovali jsme se a ten den už nic nedělali.

Druhý den odpoledne jsme nevěděli, co a kdy se vlastně má dít, ještě přechází večer nám totiž organizátorka Beata škrtila v programu. Mysleli jsme si, že se začíná ve 12.00, a když jsme přišli na recepci, všichni už byli dvě hodiny pryč. A co jiného dělat s volným časem než vyrazit na procházku. Udělali jsme si tedy vlastní program a prošli se centrem Wieliczky, podívali jsme se místní zámek Župny a vrátili zpátky na oběd, kde nás čekalo přivítání s potleskem.

Zde bych měl asi popsat ostatní dny, ale pravda je taková, že tento článek měl být už dávno napsaný formou deníku, což vzhledem k průběhu zbytku týdnu moc nešlo. Stručně tedy – v dalších dnech probíhaly workshopy na různá témata (hlavně se mluvilo o životním prostředí),

navštívili jsme místní školu, kde jsme představili program Erasmus+, a zároveň jsme pomáhali polským studentům vymyslet jejich vlastní program. V pondělí večer jsme se podívali do místních solných dolů, což byl opravdu úžasný zážitek, střední den jsme strávili v Krakově, kde jsme na náměstí šaškovali v převlecích (tzn.

„flash mob“). Poslední večer jsme celý projekt zhodnotili a dostali certifikát za účast. V neděli 4. 11. ráno jsme odjeli zpátky do Ostravy, odkud se účastníci vydali svou cestou. Konec. Tečka.

-Honza-

Erasmus v Polsku o aktivním občanství

Pár dní po příjezdu z prvního projektu jsem se společně s Patrikem Kúlou opět vydal na projekt Erasmus+ do Polska. Tentokrát se projekt zaměřoval na aktivní občanství. I když toto téma není zrovna můj šálek kávy, byl jsem rád, že jsem se alespoň přiučil něco nového a zjistil něco málo o polské politice.

Celý týden jsme měli zajímavě vedený program, seděli jsme například s místními politiky, absolvovali různé workshopy v mezinárodních skupinkách a tak dále. Vzhledem k tomu, že jsem měl možnost být i na předchozím projektu, očekával jsem z mého pohledu víc, ale tento projekt mne ani Patrika nenadchl tak, jak jsme očeká-

Skupinové foto v rekonstruované fabrice, budoucím zábavním centru

Při městské hře ve vojenském muzeu

vali. Přesto jsme rádi za nové zkušenosti, také jsme poznali nové lidi.

Cesta, která byla minule podstatně delší kvůli zpoždění vlaků, byla tentokrát v pořádku a za necelých deset hodin jsme byli na místě.

S Patrikem celkově hodnotíme projekt kladně, až na nějaké výjimky. S částí české skupiny jsme si od začátku moc nenesli. Ale tak už to v životě bývá a jsme rádi alespoň za nějakou životní zkušenost. A pokud přijde nabídka dalšího projektu, určitě se ho s radostí zúčastníme.

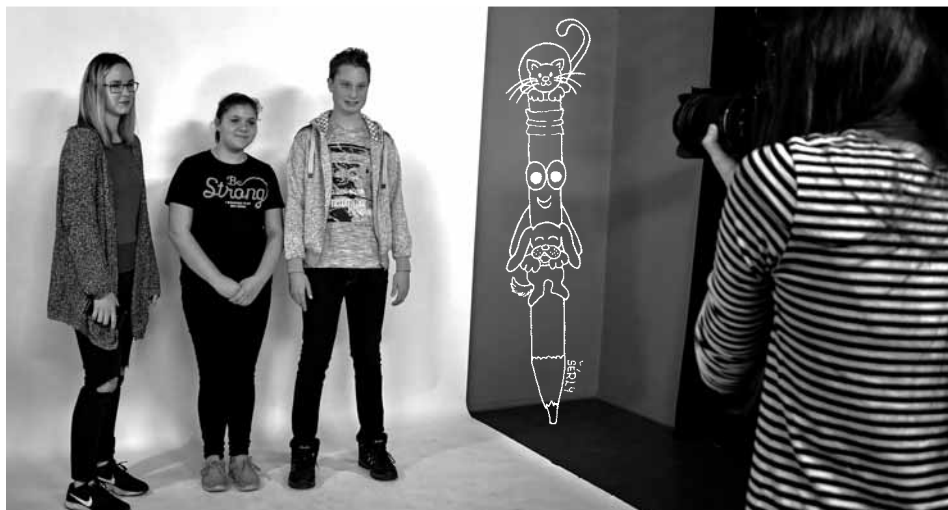
-Trucker-

6. prosinec byl na Polygrafce dnem otevřených dveří

Ve čtvrtek 6. prosince 2018 se uskutečnil první ze dvou dní otevřených dveří na Polygrafce (druhý se uskuteční 17. ledna 2019). Předcházely mu exkurze deváťáků ze ZŠ U Nemocnice a ZŠ Tyršova a těšíme se ještě na ZŠ Dolní Podluží.

Přišli nás navštívit tři desítky uchazečů spolu s rodiči i prarodiči. Bylo pro ně připraveno propagační video, prezentace časopisu Bezevšeho, prohlídka pracovišť odborného výcviku s praktickými ukázkami činnosti žáků a focení s okamžitým tiskem ve fotoateliéru, zájemci o ubytování měli možnost navštívit také domov mládeže.

-iša-

Podzimní setkání se vzácnou ženou

Těsně před začátkem podzimních prázdnin dne 26. října 2018 zažili žáci Polygrafky výjimečné setkání s paní Janou Urbanovou, která přijala pozvání na besedu, ve které zavzpomínala na pohnutou část svého dětství, kterou v roce 1945 nuceně prožila v terezínském ghettu.

Tehdy sedmiletá Jana byla do Terezína deportována se svým otcem MUDr. Josefem Klačerem. S neobvyklou otevřeností a věcností poskytla svědectví o hrůzách holocaustu. Rodina Klačerových pochází ze severočeského Oseku a v jejím nelehkém osudu se výrazně odráží složitý a krutý dějinný vývoj české společnosti ve dvacátém století. Tatínek coby lékař židovského původu ztratil v době nacistické okupace možnost provozovat svou lékařskou praxi, zažil vězení a nakonec musel i s malou dcerou nastoupit do transportu do Terezína. Vyprávění pamětnice přiblížilo velmi autenticky atmosféru tehdejší doby, ale ukázalo také velmi pozitivní sílu umění, které dokáže i v těch nejtěžších podmínkách učinit život snesitelnějším. Malá Jana totiž díky

setkání s herečkou Vlastou Šchönovou účinkovala v Terezíně v divadelním představení Karafiátových Broučků a tato zkušenost předurčila její celoživotní hluboký vztah k divadlu, kterému se coby režisérka krupského ochotnického souboru věnuje dodnes. Kromě tohoto vyznání vzpomínala také na svého otce, obětavého lékaře s osobitým smyslem pro humor, statečnou a věrnou maminku, ale také na období komunistického režimu, který rodině Klačerových přichystal řadu peripetií a nepříjemných chvil. Silné téma, upřímnost a výtečný projev pamětnice

navodily atmosféru, díky které posluchači vyslechli celý příběh s obdivuhodným zaujetím. Rád bych na tomto místě paní Janě Urbanové nesmírně poděkoval za její návštěvu, vstřícnost a mimořádný lidský přístup, se kterými předstoupila před publikum tvořené žáky naší školy. Těší mě taktéž reakce našich studujících, kteří besedu hodnotili velmi pozitivně a vyslovili přání, aby se podobná pamětnická setkání konala častěji. Rád bych proto na tomto místě s některými jejich názory seznámil i čtenáře tohoto časopisu.

■ Tato beseda byla dech beroucí. Líbil se mi styl vyprávění. Paní si vybrala části, které všechny zajímaly, a proto to nebylo nudné.

■ Dnešní beseda podle mě byla zatím tou nejlepší, co jsem na této škole prožil. Ať už velmi zajímavým tématem a příběhem, tak pěkným vystoupením pozvané paní. Paní Jana je moc příjemná a zajímavá osobnost.

■ Můj názor je ohromně pozitivní ve všech směrech. Paní byla velice optimistická. Je nádherná, elegantní a moc sympatická. Člověk, který zažil takové hrůzné věci a stále je tak plný života a šarmu, je pro mě osobností. Krásně řečnila a vše, co řekla, bylo s naprostou upřímností a od srdce. Jsem velice ráda, že k nám dnes paní Urbanová přijela. Moc mě to potěšilo a také to pro mě moc znamená.

■ Když k nám přišla paní Jana Urbanová, všichni jsme si říkali, že je moc mladá na to, aby prožila válku. Posléze jsme se dověděli, že paní Urbanové je neuvěřitelných 81 let. Všichni jsme žasli. Hltala jsem každé slovo.

■ Paní Urbanová byla neskutečně zajímavá, úžasná a elegantní žena. Velmi mě zaujal její optimistický přístup k životu, vlastně ke všemu, říkala to, jako kdyby to nebylo nic hrozného. Paní Urbanová byla velmi upřímná a krásně přednášela.

■ Tyto besedy jsou vždy velice dojemné a poučné. Jsem rád, že se naše škola snaží dělat víc takových akcí.

■ Jsem velice ráda a těší mě, že si paní Urbanová na nás udělala čas a nevadilo jí se nám svěřit. Ve spoustě věcí jsem se s naším hostem snažila procítovat její smutný osud. Doufám, že se paní Urbanové bude jen dařit.

■ Velice se mi líbilo vystupování paní Urbanové. Na svůj věk vypadá mladě. Měla nádherný tón hlasu a celkově působila velice příjemně. Její životní příběh byl zajímavý. Nikdy mě nenapadlo, jak si děti v Terezíně vedly.

■ Zajímavé podle mě bylo, jak paní Urbanová svůj příběh vyprávěla a vzpomínala na to vše očima dítěte. Musí být těžké, o něčem takovém mluvit a nezačít brečet. Má můj velký obdiv za to, jak se k tomu staví a vnímá spíše ty pozitivní věci a vzpomínky.

■ Překvapilo mě, že paní Urbanová na první pohled nepřipomíná jednaosmdesátiletou ženu, která si prošla koncentračním táborem. Přišla mi opravdu jako někdo úplně jiný, byla pozitivní a jaksí nadšená. To vyžaduje silnou osobnost.

■ Mám z besedy velmi dobrý dojem. Ráda se dozvídám nové příběhy lidí, co zažili tu strašlivou dobu války. Paní se dobře poslouchala,

její vyprávění mě zaujalo a donutilo o tomhle tématu ještě víc přemýšlet. Obdivuji, jak v klidu dokázala vyprávět, ačkoliv to pro ni musí být ne moc příjemné. Určitě mi její povídání hodně dalo a zase o něco víc otevřelo oči.

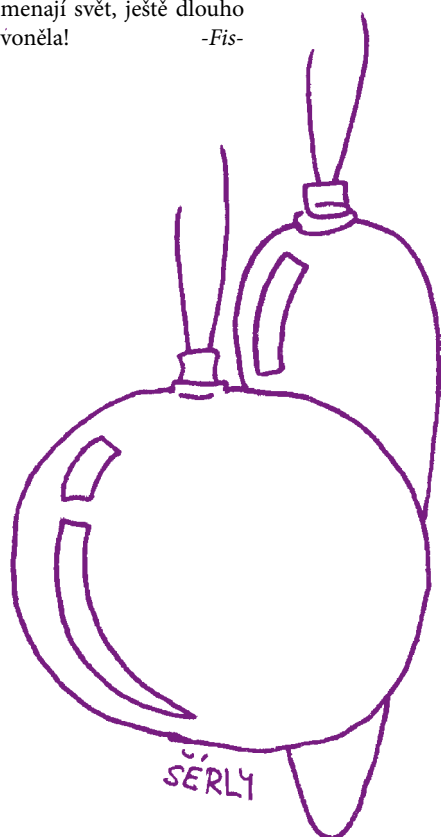
■ Zaujalo mě to, že vypadala na svůj věk fakt mladě. Byl to smutný příběh, bylo mi do pláče, když se zmínila o tom, jak se rodina rozdělila. Má můj obdiv, jak to zvládla prezentovat a jak se držela.

■ Překvapilo mě hlavně chování a vzhled té paní, byla strašně milá a na její věk vypadala velmi dobře. Líbilo se mi, jak to vyprávěla, spousta lidí by to tak nedokázala, nedokážu si představit, že bych byl na jejím místě. V Terezíně jsem byl, když mi bylo jedenáct, a vypadalo to tam hrozně. Tu ženu obdivuji.

Rád bych ještě, podobně jako mnozí z našich žáků, dodal, že jsem od prvního setkání s paní Urbanovou (v Ústí nad Labem nad sklenkou vína) zůstal v úžasu nad tím, jaký si uchovala mladistvý vzhled, myšlení i vystupování. Jsem přesvědčen, že velký podíl na této skutečnosti má divadlo, se kterým paní Jana spojila svůj život. Přeji paní Urbanové, aby si i nadále uchovála svoji vitalitu a elán a aby jí ta prkna, která znamenají svět, ještě dlouho voněla!

-Fis-

Jaké je to v pozici moderátorky?

Poprosili jsme naše moderátorky LUCKU VAJSOVOU a SÁRU MAREŠOVOU, aby nám odpověděly na pár stručných otázek ohledně moderování. Děvčata nám přiblížila, jaké to je stát před třídou plnou lidí a jaké mají vlastně pocity.

Jak ses dostala k moderování?

K moderování jsem se dostala přes pana učitele Stojaníka, se kterým stejně smýšlíme o různých tématech (druhá světová válka, komunismus apod.). Začali jsme si o tom trochu víc povídat a tím došlo právě k mému moderování besed.

Baví tě moderovat?

Baví. První besedu jsem brala jako novou zkušenost. A pak už to šlo samo. Jen mě mrzí, že jsem vždycky měla málo času se stoprocentně připravit.

Jaké to je pro tebe stát před těmi všemi lidmi?

Samozřejmě je něco jiného stát před lidmi, které vůbec neznám, a stát před lidmi, které potkávám každý den ve škole. Jsem upovídaná a ráda poznávám nové lidi, takže z lidí strach nemám a nestydím se.

Co bylo pro tebe nejtěžší?

Nejtěžší bylo si zapamatovat všechna data, která jsem si stejně nezapamatovala, a musela jsem se podívat na tahák.

Plánuješ moderovat další besedy?

Určitě bych chtěla ještě něco moderovat, než odejdu ze školy. Bohužel už není tolik času,

jsem ve čtvrtáku, tak uvidíme, jak to dopadne. A hlavně záleží na panu učiteli Stojaníkovi, jestli budou další besedy.

Čím tě osobnosti zaujaly?

Jak už jsem řekla, s panem Stojaníkem jsme si názorově sedli. Vždycky jsem se chtěla setkat s člověkem, který něco zažil v době komunistického režimu, válce, přežil Terezín a vlastně všechny ty ošklivé věci. Největší zážitek byl podat si ruku s paní Zdenkou Procházkovou. Jen když si na to vzpomenu, proběhne mi husí kůže po celém těle.

Jak ses dostala k moderování?

Dostala jsem se k tomu přes pana učitele Stojaníka, který mi to poprvé nabídnul, a já přes všechnu tu trému jsem nabídku přijala.

Baví tě moderovat?

Je to docela překvapivé, ale vcelku baví. Beru to

jako zkušenost a naučím se alespoň lépe komunikovat s lidmi.

Jaké to je pro tebe stát před těmi všemi lidmi?

Je to pro mě znepokojující. Člověk se bojí, že to zkaží. Postupem času ale tréma zmizí a uvolním se.

Co bylo pro tebe nejtěžší?

Nejtěžší pro mě je asi naučit se text, protože nemám tolik času. A také chovat se kultivovaně a slušně. Nesmím si ani zívnout. Hlavně ta tréma vás pohltí.

Plánuješ moderovat další besedy?

Ano, ráda bych. Myslím, že jsem se v tom trochu našla. Možná to vyzní trochu sobecky, ale je to i příležitost jak získat známky navíc.

Čím tě osobnosti zaujaly?

Zaujaly mě svým příběhem, svým srdcem a pročitěním a že i přes všechno to zlé mají chuť žít.

-KK-

Jak vnímají VÁNOCE redaktoři Bezevšeho

Vánoce naprosto zbožňuji. Jen je škoda, že již velkou dobu nebyl na Štědrý den snů. Nemám je spojené s blázněním okolo dárků jako většina lidí, kteří se tím zbytečně stresují, ale s naprostou pokorou, klidem a mírem a hlavně rodinnou pohodou. Vypínám na pár dní počítač a užívám si svátky. Miluji taky jídlo a nejkrásnější snídani v roce pro mě je 25. prosince ráno, kdy si dám bramborový salát a řízek (smích), pustím si pohádky a prohlížím si dárky z předchozího dne nebo si hraji s dětmi s hračkami. Prožívám úžasné období, kdy mám doma dva malé kluky a Ježíšek je v našich srdcích o to více. Kouzlu podléháme všichni. Těž betlémařím a vyřezávám ze dřeva - celkově zbožňuji staré tradice našich předků, ale to už většina z vás ví. Já na ty Vánoce myslím vlastně i v létě, kdy je vedro, chodím po lese a občas se mi zalíbí nějaký ten kořen či mech, který se bude hodit do celkové scenérie betlému. Jsou to jedny z nejkrásnějších svátků v roce, bez nich bych si dlouhou zimu nedokázal představit. Jsem ale člověk, který si užívá raději teplo, než zimu, a proto se po Třech králich, respektive po Hromnicích, těším zase na Velikonoce, jež prožívám asi taky trochu jinak, než většina z vás. Ale o tom zase příště! :-)

-Roman Liščák-

Svátky Vánoc jsou pro mě vedle prázdnin nejhezčí částí roku. Ale zatímco prázdniny jsou krásné díky teplu, nevšedním zážitkům a aktivitě, Vánoce si užívám přesně opačně. Je to období klidu, pohody a určitého příjemného stereotypu se všemi těmi typickými činnostmi.

Již dlouho vím, že na Vánocích je právě ta pohoda nejdůležitější. Chápu je jako největší oslavu lásky, kdy se alespoň jednou v roce zastavíme a svým lidem lásku dáme najevo. Moje rodina je početná, často se scházíme, ale o Vánocích je to přece jen jiné setkání, sváteční. Vždy si uvědomíme, že se máme rádi a že to je to nejdůležitější na světě.

Je mi líto lidí, co přeměnili Vánoce na honbu za co nejdražšími dárky, vybranými lahůdkami a nápoji, kteří klid a pohodu vyměnili za shon a nervozitu a ještě na Štědrý den vehementně uklízejí, jako kdyby to celý rok nedělali. O tom Vánoce rozhodně nejsou.

Přeji vám krásné vánoční svátky, hodně lásky a milé lidi kolem sebe.

-Jiří Uher-

Každým rokem jsou Vánoce něčím výjimečným. Vánoční šilenství začíná už začátkem listopadu a mě přechází chuť při pohledu na adventní kalendáře a vánoční ozdoby. Všichni jsou už prvního prosince uspěchaní a i na mě to též začne přicházet. Už se ani ve škole nemohu soustředit a myslím jen na onen den. Vánoce mají svou specifickou atmosféru a kouzlo, které žádný jiný den mít nemůže. Většinou se na cukroví vrhnu před Štědrým dnem (za což dostanu vynadáno). Když mám dovoleno sníst ho, nemám vůbec chuť. Vánoce pro mě vždy budou magické a nikdo mi to nezmění.

-Verča-

Vánoce, to je pro mě tatínek, který pár dnů před tím, než umřel, ještě v sobě našel tolik síly, aby vyšel až do prvního patra domu, kde bydlím, aby mohl prožít Štědrý večer s námi tak, jak byl vždycky zvyklý. Vánoce, to je pro mě můj kamarád Vašek, který poté, co přišel o nohu, ležel na JIP a já za ním přišla na Štědrý den dopoledne a on se zeptal: „Dnes přijde Ježíšek, Lenko?“ Ten den jsem ho viděla naposledy.

Vánoce, to jsou pro mě hluboké závěje a zasněžené skály v Brtnickém údolí, kam jsme celá rodina chodili na Štědrý den v čase, kdy se začalo stmívat, rozdělali si ohýnek, zpívali koledy a rozdávali chleba zvířátkům.

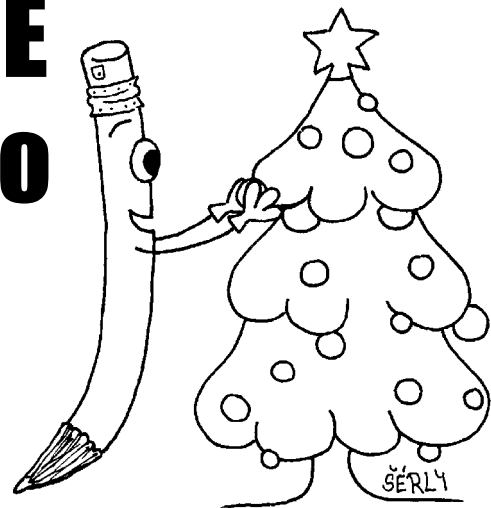
Vánoce, to je pro mě můj dospělý syn Ondra, který bydlí v Praze, a když 30. listopadu přijel domů, hned ve dveřích řekl: „Mami, my ještě nemáme vánoční výzdobu? A nezapomeň prosím na ten červený kostelíček.“

Vánoce, to je můj muž Láda a moje maminka.

-lo-

Miluji Vánoce. Naučila mě to moje maminka. Zvláštní náladu mám po celý advent. Peču cukroví, bez specifické vůně vanilkových rohlíčků nebo lineckého si náš domov neumím představit. Zdobím okna, vyrábím adventní svícny. Lámu si hlavu, jakým dárkem odměnuji své blízké. Raději obdarovávám, než dostávám dárky. Po celou dobu adventu pociťuji takové zvláštní napětí, velmi příjemné a trochu tajemné. Možná to způsobuje vánoční výzdoba, vánoční písně, které je slyšet všude, ale možná je to jinak. Každopádně věřím, že v tomto čase se tak nějak více otevírají lidská srdce. To moje určitě. Jsem rozjitřená až běda. A Vánoce samotné? Těším se moc a prožívám je naplno. Vážím si chvil s rodinou a s přáteli. Mrzí mě, jestli někdo nevnímá kouzlo tohoto období. Mrzí mě, jestli je někdo dokonce smutný a sám. Přeji všem, aby byli milováni a pociťovali lásku právě v tomto posvátném čase.

-ŠA-

Rok od roku vnímám Vánoce trochu jinak. Když jsem byla menší, Vánoce pro mne byly kouzelné a dny jsem odpočítávala snad už od června. Prohledávala jsem různá zákoutí našeho kouzelného domku, ale chodila jen na ta místa, kde jsem věděla, že dárky nebudou, já je totiž doopravdy nechtěla najít. Vánoční nálada přišla vždy automaticky. Teď už si ji bohužel musím jaksi navodit, třeba barevnými svíčkami, vánočními písničkami a svíčkami s vůní jablka a skořice. Nemám si na co stěžovat, je to krásné. Přesto, nejkrásnější to opravdu bylo, když jsem ještě byla malá holčička s vánočními ponožkami a copánky (vánoční ponožky mám pořád, nosím je občas i v létě). Na mě celkově Vánoce působí krásně. Ty pohádky, horký čaj nebo horká čokoláda, cukroví, které se jí jenom, když ho jíst ještě nesmíte, nebo procházky, které vám navodí náladu taktéž. Samozřejmě, že pro mě jako malou holčičku bylo to nejdůležitější napsat Ježíškovi dopis, dát ho za okno a čekat. Poté dostat dárky, číst, co je cí, a užívat si hračky, které jsem od Ježíška dostala. Já osobně rodičům vždycky dárky chtěla dávat taky, a jelikož jsem neměla peníze a přáníček měli přehršel, nasbírala jsem věci po domě, rozdělila je do tašek z Lidlu a dala jim to pod stromček. Vždy byli překvapeni. Pokud nebudete mít peníze, již víte, jak to udělat originálně a efektně. Tyto Vánoce se spíš těším na jídlo, miluju jídlo. Všechno jim to sním. Momentálně se nejvíce těším na vánoční vyjíždku s koňmi. Od dětství se toho změnilo dost, až na situaci s penězi. Asi využiju taktiku malé Sabinky, s „lidláckými“ taškami. Mějte se krásně a usmívejte se po celý rok, ne jen na Vánoce.

-Sabi-

Následné Vánoce jsou sice krásný svátek, protože všude září svíčky a voní cukroví, ale když jsem byla malá připadaly mi hezčí. Celý rok jsem totiž dělala blbosti a neposlušala rodiče, ale jakmile se začaly blížit Vánoce, proměnila jsem se v nejhodnější dítě na světě, a to jen proto, aby mi Ježíšek donesl dárky. Teď už to není ono, už pro mě neexistují kouzla jako létající sobi nebo Ježíšek, který zazvoní zvonkem a hneď na to zmizí. Ale i přes to všechno mám Vánoce moc ráda.

-Bee-

Ppět se blíží Vánoce a já jako vždy nemám ani jeden dárek. Tudiž to vidím tak, že se budu snažit koupit je den před nimi (je to velmi praktická taktika, jelikož uvidím první dárek a nemám čas se rozmyslet nad jiným, proto ho musím vzít). Ale nejvíce se těším na setkání s celou rodinou a na jejich radostné úsměvy nad dárky ode mě. Mezi mé každoroční vánoční radosti patří pohled na mého pejska, který také trhá balící papír.

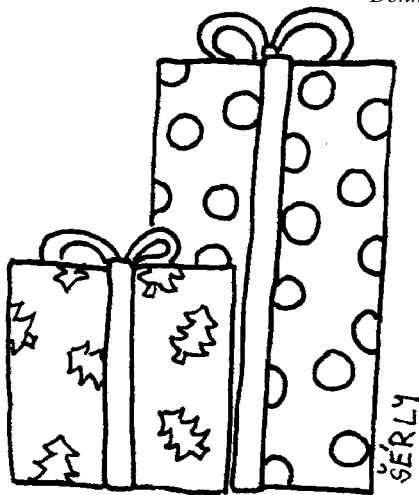
- Santa HonzaŠ-

Já osobně mám Vánoce hrozně ráda, protože na ně mám samé dobré vzpomínky. Pro mě to jsou svátky pozitivní energie, čas kdy se srdce lidí otevírají dokořán a všichni jsou spolu. Je to čas, kdy zmizí veškeré rozdíly, a především je vnímám jako svátky LÁSKY a ŠTĚDROSTI.

-Wolfie-

Zamýšlím se nad vánočními svátky a napadají mě vánoční tradice. Dodržuji především šupiny z kapra v peněženke a držím půst. Vánoce jsou pro mně hlavně o rodinných vztazích a o rodinné společnosti.

-Donny-

Pro mě jsou Vánoce krásným svátkem. Přestože v očích ostatních jsem již dospělý, dokážu si zachovat skoro až dětinskou povahu. Teď nemluvím o víře v Ježíška a jeho nadílku, ale o klidu v duši. Snažím se nebláznit kolem dárků pod jedlí, a hlavně být s rodinou a užít si volného času. Vím že pro vás čtenáře je možná rodinný styl Vánoc stereotypní, ale nemohu si pomoci, něco na adventu a rodině dohromady přeci jen bude. Koneckonců není na tom nic špatného. Dárky беру jen jako malé "díky", že je daná osoba součástí mého života.

Jestli vám na někom záleží a rozumíte si (což by mělo fungovat například v každé rodině), největším darem bude navzájem strávený čas. Ten ale nemusí být jen, a už vůbec ne pouze na Vánoce. Čas se svými blízkými trávíte napříč celým rokem a obohacujete se tak navzájem.

O vánočních svátcích se takto můžeme sejít a poděkovat všem osobám za krásný rok s nimi. Ať už chcete, nebo ne, ta typická vánoční nálada vás taky potom dostane. Jestli jste se jí dodneška vyhýbali, alespoň se nechte zlehka nadnášet vůní Vánoc a cukroví. Dejte stereotypu šanci a nezklaťme vás.

Přání krásných Vánoc od Dana Rýdla!

Jak vnímám Vánoce? Vcelku normálně jako každý jiný svátek či roční období. Jediné, co mi dělá starosti, je větší pravděpodobnost zásahů, požárů, které vzniknou například od svíčky, zapnutých svítýlek a podobně. Také namrzlé silnice moc klidu nedodají. Ale když všechno tohle pominu, užívám si pohody a hromady jídla.

-Trucker-

Svátky Vánoc samy o sobě jsou fajn, ale předvánoční čas mi přijde velice úspěchaný a hektický. No předvánočním časem se myslí doba adventu, že? Ale já myslím ještě ten čas před adventem. Padne konec září a v supermarketech se začínají objevovat adventní kalendáře, čokoládové postavičky čertů a všelijaké vánoční ozdůbky. Na co tak brzy? Je pravda, že kdyby se tohle vše začalo prodávat až například v polovině listopadu, tak bychom se všichni asi zbláznili. Něco na tom bude, ale i přesto vše mi to přijde divné. Myslím si, že dost lidem nedochází, že Vánoce opravdu nejsou o tom mít nejvíce dárků a cukroví nebo ozdob na domě. Stráví plno času v obchodcích nakupováním všech těchto věcí a vlastně, než se vše doma pořádně uklidí, nazdobí, napeče, nemají ani čas na svou rodinu v době adventu. Pro mě neodmyslitelně k adventu patří rozsvícení stromečku na náměstí, návštěva výstavy betlémů v muzeu nebo noční prohlídka rumburské lorety při svíčkách. A to vše s mou rodinou. Společné pečení cukroví a zdobení stromečku patří také mezi mé oblíbené činnosti o Vánocích. S rodinou by se měl trávit čas po celý rok, ale na Vánoce to má takové své kouzlo.

-Kajča-

Vánoce? Vždy jsem trochu na rozpacích, když někdo vysloví toto slovo. Asi jsem si k nim za celý svůj dlouhý život nedokázal vytvořit úplně jasný vztah. V každém případě je vítám, neb jsou spojeny se zastavením a odpočinkem, kterých se mi v poslední době nedostává. Z tohoto důvodu se na Vánoce těším. Nemusím ale všeobecnou falešnou nostalgii, povrchnost a komerci, se kterými se často Vánoce zaměňují. Pokud ale lze tyto svátky prožít duchovně, ať už si pod tímto slovem každý představí dle svého gusta a přesvědčení cokoliv, jsem jim otevřen. V každém případě všem čtenářům časopisu Bezevšeho přeji, aby vánoční svátky prožili šťastně, ve společnosti lidí, jež mají nejraději, a aby se na chvíli zastavili a načerpali nové síly do roku příštího.

-FiS-

Nejkrásnějším obdobím v roce jsou Vánoce. Z trouby se line vůně cukroví a z rádia vánoční písně, které tak strašně ráda poslouchám. S tátou koukáme na naši nejoblíbenější pohádku Grinch a ujdáme přitom cukroví. Pro mě ani není tak nejhezčí Štědrý den, jako spíš celý adventní čas. Ta radost, natěšenost a vánoční nálada, která okolo nás panuje, je nádherná. Rozsvícená svítýlka, nastrojené stromečky a vůně jehličí nebo večer u svíček se svařeným vínem a s rodinou, to vše je opravdu krásné. A když přijde den D, nám všem dokonce nejde ani o dárky jako o to, že jsme se zase po roce všichni sešli u jednoho stolu. Na závěr bych chtěla popřát všem ty nejklidnější a nejkrásnější svátky, bez stresu, plné lásky.

-KK-

Sedm Polygrafáků se na Lužickém náměstí nechalo vyfotit se dvěma čerty. ZaPEKLITOST je v tom, že studentů je na fotce o jednoho více. Poznáte toho osmého?

Fejeton jako zpověď

Dan Rýdl

Takže tu sedím. Sedím tu až asi několik hodin a říkám si: „Nakonec vážně budu dělat tohle téma...“ Myslel jsem si, že fejeton o psaní fejetonu si zvolí už jen ti největší ubožáci, kteří nejsou dostatečně kreativní na to, aby zapřemýšleli nad svou cestou do školy, kam schovávají taháky či dalšími nabídnutými tématy. Omlouvám se, jestli jsem snad někoho urazil. Ale jak vidíte i já jsem jedním z vás. Pokud jsem již někoho vážně nazval hanlivě, znamenalo by to, že mě paní učitelka Šabatová donutila přečíst můj sloh před třídou. Přestože nestojím o něčí názory na tuto práci, protože s ní ráno nebudu spokojený ani já sám, zájímaly by mě tváře mých spolužáků. Celkově je zajímavé, jak uvažuji o budoucnosti této slohové práce. Ale zpět k fejetonu.

Otázkou zůstává, zdali to opravdu fejeton je. Dávno už jsem si tento útvar vygooglil a jeho příklady také. Bojím se, aby z toho nevzniklo vypravování nebo úvaha. Podle mě je to jednoduše zpověď. Zpověď, proč sedím ve dvě hodiny ráno u stolu, místo abych ležel v posteli, a proč píši práci zrovna na toto téma. Ne vždy je vše tak růžové a načncané jako v představách. Přestože to vím, dívám se, jak mě malé výkyvy z mého falešného optimismu srážejí na kolena, na zem. Je to jako pocit vyčerpání, ke kterému se naválí vina. Jak byste to nazvali vy? Nevím, co to přesně píši, a jenom chci, abych to měl za sebou. Cítím se hrozně a je mi vskutku líto, že se to promítá do tohoto výstupu. Omlouvám se všem, kteří měli či mají to dočinění tento text číst či slyšet. Jen nesmím zapomenout na humornou poznámku, která k fejetonu patří. Napíšu, že mi při psaní spadla propiska do záchodu a zkuste si ji sami lovit zbývajícími školními pomůckami. Ptáte se, jestli je to pravda? To už se nikdy nedozvíte.

A tím dělám tečku za tímto slohem. Snad jsem splnil všechny požadavky, ale to už je teď jedno. Je mi špatně, mám náladu pod psa a jdu spát. Asi toho budu později litovat, ale koneckonců toto byl jen můj způsob, jak jsem napsal fejeton.

A tím dělám tečku za tímto slohem. Snad jsem splnil všechny požadavky, ale to už je teď jedno. Je mi špatně, mám náladu pod psa a jdu spát. Asi toho budu později litovat, ale koneckonců toto byl jen můj způsob, jak jsem napsal fejeton.

Důvěřuj sobě samé

Ilča Faitová

Jak napsat fejeton? Toť otázka, nad kterou si mnoho z nás neúprosně láme hlavu a nesčetněkrát odkládá propisku na prázdný papír. Pak, jako by se nám zrodil nápad v hlavě, propisku sebevědomě zvedneme, a když se již hrot má

dotknout prázdné stránky, pouze si povzdychneme a zase ji položíme na to samé místo. Možná o pár úhlů a stupňů dál, jak by nám hned matematici a fyzikáři spočítali.

A co je vlastně fejeton? Každý hledá zběsile na internetu a bezmyšlenkovitě otevírá stránky a touží po nějakém srozumitelném vysvětlení. Jenže když po sedmé nacházíme stejná slova, jež jsou opakovaně okopírovaná, naše nálada nese značné známky mrzutosti.

Beznadějně se skláníme nad bílou prázdnou stránkou. Zdá se, že naše nápady pojíždí stále hladověji. Vlastně už to není ten neškodný prázdný papír, bílý list se přeměnil v děsivý obličej a s hrůzostrašným smíchem požívá naše myšlenky a nápady.

Jak napsat sloh na tohle téma? Je to něco jako úvaha? Nebo vypravování? Čím mám začít, čím naopak skončit? A přemýšlím vůbec správně? Budu se od ostatních lišit?

Vždyť to se přece ani nemůže vyplatit napsat takový fejeton, když je tu tolik otázek. Je vůbec nutno nad tímto přemýšlet?

Když se mi nenápadně vkrade inspirace do hlavy, hned vezmu propisku, pevně ji stisknu a hrot se opět nebojácně dotkne papíru. Má ruka předává mé myšlenky na bílý list, rytmicky se pohybuje za zvuku špice klouzající se po papíru.

V tuto chvíli hrůzostrašný obličej s děsivým smíchem zmizí. A já zjišťuji, že jediné, co se mi celou dobu smálo a strašilo, byla jen má vlastní nedůvěra k sobě samé.

Jak jsem pochovala tahák

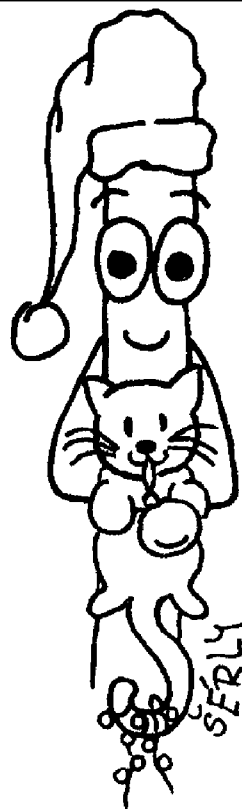
Veronika Petrová

(tento test je pouze vymyšlený, protože já taháky nepoužívám)

Celý studijní život jsem se doposud učila na každou písemku, protože mi připadalo nefér dostat jedničku za tahák. S příchodem na střední školu začalo být učení nad hlavu, tak mě napadlo napsat si takový malý taháček. Vytrhnu papírek a vesele mačkám jednotlivá písmenka vedle sebe jako sardinky. Je zajímavé, že mě učení hned více baví. Už slyším, jak mě volá nově stažený film. S tahákem zacházím jako s drahokamem a vkládám ho do sešitu. A jde se na

film. Druhý den nastává hodina. Netrpělivě prohledávám celou tašku skrz na skrz, ale jako kdyby se tahák vypařil. Mám nervy v kýblu. Vysypu tašku a na úplném dně nacházím malý zmačkaný papírek. Radostně si oddychnu, ale předčasně. Ano, je to můj tahák, ale je v katastrofálním stavu. Písmenka se tak prolnula, že vytvořila batikovaný vzor, roh je celý utřený. Opět mě začne polévat horko. Po této písemce ho mohu vystavit do galerie vedle Picasa. Vytrhávám další papírek a slepuji vše, jako kdyby mi šlo o život. Zvoní.

Tahák sice nedopsán, ale myslím, že vše potřebné tam ve zkratkách je. Schovávám ho pod sešit a srdce mi buší. Už teď mám špatný pocit z podvodu a lituji toho. Papíry s otázkami jsou rozdány a je na čase pracovat. Při mém „štěstí“ stojí učitel naproti mě a cítím, jak mi jeho pohled propaluje díru do těla. Vytáhnout teď tahák by byla sebevražda. Po chvilce opatrně posouvám sešitem, tahák na mě vykukuje. Teď a nebo nikdy. Opisování je čím dál víc těžší, protože to po sobě nepřechtu. Psaní ve zkratkách se taky nejeví jako dobrý nápad. Poslední dvě otázky vynechám úplně, protože nevím, co jednotlivé zkratky znamenají. Do práce jsem tak zabraná, že si nevšimnu učitele za mými zády. Nevím proč, ale přemýšlím, jak se teleportoval. To peklo, které se událo poté, nelze ani popsat. Z písemky jsem dostala za pět, napomenutí do žákovské a bonusem je špatné mínění učitele o mně. Můj milý tahák jsem pochovala v koši a vrátila jsem se zpět k drčení látky.

DRÁŽĎANY 2018

Vánoční výlet do Drážďan je každoročním zvykem naší třídy. Zvyky by se neměly porušovat, a proto jsme sem zavítali i tento rok. Užili jsme si krásně nazdobené trhy, nakupování v obchodáčkách a hlavně bratwurst. Tentokrát si pro nás pan učitel Stojaník připravil i exkurzi. Navštívili jsme bývalou vyšetřovací věznici Gedenkstätte.

Připojili se k nám také tři žáci 1. S, takže jsem neváhala a zeptala se jich, jak se s námi vůbec měli.

1. Jak jste se cítili v přítomnosti starší třídy?
2. Co se vám v Drážďanech nejvíce líbilo?

Claudie Bilá

❶ V přítomnosti třetáků jsem se cítila super, protože se bavím spíše se staršími.

❷ A v Drážďanech se mi nejvíce líbily trhy. Hned mě to naladilo na vánoční atmosféru.

Patricie Bilá

❶ V přítomnosti třetáků jsem se cítila dobře, byli fajn a vyhovovalo mi to, jelikož se bavím spíše se staršími.

❷ Velmi ráda jezdím do Drážďan v době, kdy jsou vánoční trhy, jelikož jsou pro mě jedny z nejhezčích. Hned mám lepší vánoční náladu, i když tu zatím nemáme sněh.

Dominik Rousek

❶ V přítomnosti vyšších ročníků, ať už na základce, či na střední škole jsem se nikdy necítil dobře, ale musím přiznat, že výjimečně tato třída (třetáky) nevadila. Spíše jsem byl rád. Byl to pro mě zážitek a nová zkušenost jet se třetáky do Drážďan.

❷ Nikdy jsem ještě v Drážďanech nebyl, takže bych mohl jmenovat vše, co se mi líbilo, až do půlnoci. Proto řeknu dvě věci, které se mi líbily nejvíce, což byly trhy a drážďanská architektura. Trhy byly výjimečné už jen tím, že se velmi lišily od českých, a to už jen atmosférou, která visela ve vzduchu. Příjemná vánoční atmosféra mě přímo nadchla. Byl jsem spokojen a o drážďanské architektuře ani nemluvě. Nemohl jsem si pomoci. Musel jsem prostě vytáhnout mobilní telefon a začít si fotit všechny ty památky, sochy a monumenty. Bylo to něco, co u nás v České republice nikdy nenajdete.

-Kajča-

ANKETA

Nejkrásnější zážitek v období Vánoc

Každý máme určitě nějaký nejkrásnější zážitek z vánočního období, ať už je to dárek, co jste darovali či dostali, nebo pocit, co jste cítili. Vánoce jsou hektické, zmatečné, ale kouzelné období v roce, kdy se sejdeme s rodinou a strávíme pár společných chvil. Proto jsme několik žáků z naší školy poprosili, aby se s námi podělili o svůj nejkrásnější zážitek z tohoto období.

Barča Mannová, 4.5

Můj nejhezčí zážitek v období Vánoc? Moc hezká otázka. Mé zážitky většinou začínají při návštěvě rozsvícení vánočních stromů nebo při trzích, kde si dám vánoční punč nebo svařák. Tohle období miluju. Ale co je pro mě nejkrásnější, je, když se sejdeme celá rodina a jsme spolu. Ať je to Štědrý večer nebo Silvestr, nic lepšího není, než být s rodinou a užívat si vánoční pohody. A co jsem si nejvíce přála? Přeji si to pořád, aby moje rodina, přítel, kamarádi byli zdraví a šťastní. Nic jiného si nepřeji.

Matěj „Vivaldi“ Čapek, 3.5

Můj nejkrásnější vánoční zážitek jsou snad Vánoce samy o sobě. Každý rok si Štědrý den užívám více než ten předešlý. Čím dál tím více také pocituji důležitost rodiny a onoho momentu, když jsme všichni pohromadě. Náš večer 24. prosince vypadá pokaždé skoro stejně. Je uvolněná nálada, na parapetu plápolají svíčky. Stromeček hraje všemi barvami a já se na něj vždy velice rád dívám ze svého křesla. Mezi dárky spokojeně spí kocour a vzduchem se nese vůně

kadidla a františků. Po večeri nastává onen okamžik, dárky! Náš Ježíšek bývá velice štědrý, a proto většinou mile překvapí nejenom děti, ale i dospělé. Po rozbalení posledního dárku nastává okamžik, na který se všichni tak těšili. Uvedáme a na řadu přicházejí Pelíšky. Film, bez kterého si snad nedokážu představit konec dne. Všichni se smějí a já také. Po dlouhém a náročném dni uleháme a s klidnou duší usínáme. Tak toto je můj každoroční nejlepší vánoční zážitek.

Kiki Koubková, 2.A

Přišlo jedno z nejhezčích období v roce. Jako každé dítě jsem se na Vánoce neskutečně těšila. Už několik let jsme řešili domácího mazlíčka, naše největší přání. Ten rok na seznamu přání nebylo už nic jiného, než domácí mazlíček. S bratrem jsme věděli, že toto přání je téměř nesplnitelné. Ovšem o Vánocích se může stát téměř cokoliv. Tak jsme domácího mazlíčka

na seznam přání napsali a všechno ostatní dali stranou. Přišel Štědrý večer, celá rodina se sešla u štědrovečerní večeře a já nedočkavě seděla u stolu a čekala, kdy to konečně přijde. Najednou se ozval zvonek, pod stromečkem se objevilo několik dárků. Ze všech dárků jsme měli všichni obrovskou radost.

Ale jen jeden z nich zaujal všechny. Pod stromečkem se ukázala klec, ve které štěbetaly dvě andulky. Celý zbytek večera jsme se dívali, jak si andulky společně hrají a radovali se nad splněným snem.

-KajčíTaichi-

VÁNOCE
a typický
vánoční
stres

Vůně cukroví, bramborový salát a hlavně klid a mír.

To jsou první slova, která mě při pomýšlení na Vánoce napadnou. Bohužel, klid a mír ve většině rodin nevládne a vládne tam dost častý pocit, s kterým se potýkáme téměř denně, a tím pocitem je stres. Jak vše stihnout, nakoupit dárky, kdy udělat večeři, kdy zabalit dárky, kdy udělat výzdobu... To jsou typické starosti, které nás provázejí už ne tak klidným svátkem. Je to škoda, nemyslíte? Nebylo by lepší si odpustit nějaké věci, které až tak nejsou potřebné? Například úklid. To přeci není podstata Vánoc, není to důležité. Podstata je přeci někde úplně jinde! Hygiena k vám přeci nepříjde, tak o co jde? Kdo vám úklid bude kontrolovat? Podívejte se, jak moc vás jenom přehnaný úklid může vystresovat. A na to se nabalují další a zbytečné starosti. Měli bychom si uvědomit, že Vánoce mají být svátkem, který jaksi spojuje lidi dohromady, přináší mnoho uvědomění, klid a hlavně pohodu! Nejde o nějaké drahé dary, jde o to kouzlo Vánoc, že tatínek nejí v obýváku, maminka v kuchyni a vy ve svém pokoji, ale jíte společně u jednoho stolu. Nenechávejme vymizet smysl vánočních svátků a uvědomme si, že Vánoce by neměly být o stresu, ba naopak.

-Sabi-

O sobovi a huse

Kdysi dávno byl jeden sob, co se rád toulal po světě. Potkal na Štědrý den bílou husu. Zeptal se jí: „Copak tady děláš? Je to tu nebezpečné.“ Husa mu odpověděla, že se ztratila.

Sob jí nabídl pomoc a pomohl jí hledat její domov. Prošli celým lesem, kde si zvířátka zdobila své vlastní stromečky. Když se stmívalo, došli ke kraji lesa na louku, kde si lehli a koukali, jak padaly komety. Další den ráno odvedl

sob husu domů. Husa ho pozvala dovnitř. Když vešli, oblékli si ponožky. V ponožkách si sedli u krbu, do kterého házeli malé černé uhlíky. Poté se rozloučili a sob odešel do lesa. Od té doby se vídali každý rok na Vánoce.

Domínika Alešová, 1.A

HALLOWEEN NA POLYGRAFCE

7. listopadu se na dvoře naší školy po 16. hodině odpolední začala shromažďovat strašidla. A ptáte se proč? Protože se tu konal Halloween! Mohli jste zde narazit například na Jokery či na dívky s krvavou rouškou nebo také třeba na strašidelnou panenku. Průvod prošel přes rumburskou pěší zónu na náměstí a opět zpět. Duchové strašili i v obchodech a rytíř hrozil mečem i přes výlohy obchodů. Lidé nevěděli, co si o tom mají myslet. Někteří se smáli, jiní si nás fotili či se nás báli. Byli jsme to totiž strašidelná banda. Po příchodu do školy jsme užasli nad tou nádhernou výzdobou. Všude byla světa, která ještě podpořila dušičkovou atmosféru. Někteří tancovali, jiní seděli u ohně s naším hasičem. Byl to nádherný večer. Postupem večera začalo být i teplo a strašidlům začaly odpadávat masky. Duchové to s prostěradlem také neměli lehké. Už se dávalo na vědomí, že se blíží stezka odvahy. Zdálo se, jako kdyby se lidé vytráceli. Už nebylo cesty zpět a my ruku v ruce byli na radě. Poslední pomodlení a jdeme. Přemluvili jsme i koordinárku, abychom mohli jít spolu, že máme strach. Strašidla si ale na nás nepřišla. I to vyskočení umrlce z rakve jsme přežili a konečně jsme stáli venku. Živí a zdraví. Halloween byl úžasný a moc se nám líbil. Nejkrásnější byla výzdoba, na kterou jsme se pořád dívali. Je nám líto těch, kteří tam nebyli.

-Verča- a -HonzaŠ-

BÁRA KALBÁČOVÁ

Za co jsi na halloweenu byla?

Byla jsem za Kanekiho z anime Tokyo Ghoul

Co se ti za celý večer nejvíce líbilo?

Líbila se mi atmosféra, a že i přes všechny přípravy narychlo se to tak povedlo. Přišlo hodně lidí si to užít.

Bála ses na stezce odvahy?

Stezku odvahy jsem nešla, protože jsem pomáhala se strašením, ale moc se mi líbilo, jak to bylo připravené, a že tam bylo i dost momentů, kde se leknout.

KÁJA ŠTĚPÁNKOVÁ

Za co jsi na halloweenu byla?

Můj převlek vznikl zcela spontánně po cestě domů ze školy před onou akcí. Uvědomila jsem si, že máme doma doktorské roušky a Kája měla umělou krev. Jednoduše jsme roušku postříkaly krví a na čelo jsme také naplácaly trochu krve, doplnily o extravagantní černé kouřové stíny na očích a převlek byl na světě. Vlastně ani nevím, za co jsem byla.

Co se ti za celý večer nejvíce líbilo?

Opět mě překvapila velká účast studentů. Nemůžu říct, co se mi líbilo nejvíce, protože tam bylo super všechno. Odvedli jsme zase kus práce a výsledek byl vynikající.

Bála ses na stezce odvahy?

Upřímně? Moc ne. Měla jsem skvělou náladu a všemu se tak nějak smála. Když jsem šla schody do šaten a přede mnou se objevil obrys smrtky, se smíchem a nadsázkou jsem řekla: „Dobrý den, pane Tomáši!“ Stezka byla dobře udělaná. Obdivovala jsem, jak se plno strašidel dokázalo držet své role, i když tam přišlo takové pako jako já.

MATĚJ ČAPEK

Za co jsi na halloweenu byl?

Šel jsem za rytíře.

Co se ti za celý večer nejvíce líbilo?

Všechno bylo super naplánované, hodně mě ale překvapila vnitřní výzdoba.

Bál ses na stezce odvahy?

Popravdě..., ano, lekl jsem se pana Slezáka. (Smích)

7. 11. 2018

STUŽKOVACÍ VEČÍREK

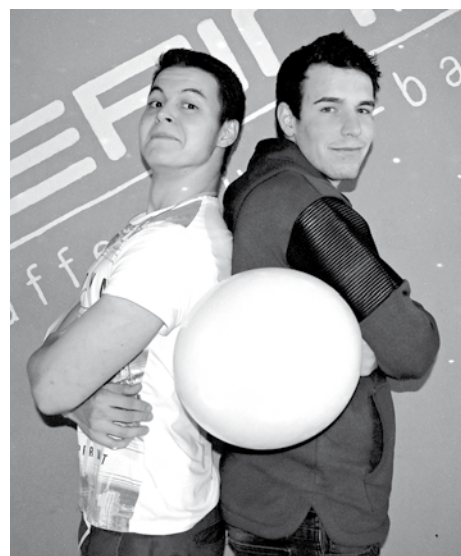
Jsme lepší než naše pověst!
SOŠmgp 2018/2019

V pátek 30. listopadu se v baru Pepíno sešla třída 4.S, aby mohla být prostřednictvím pana třídního pasována do stavu maturantského. Potěšila vysoká účast studentů, u srdce zahrála slova studentů i pana třídního Mgr. Josefa Makovského a pobavila tombola. Chci věřit, že stejně úspěšný jako stužkovák bude i samotná maturita.

-iša-

Splněný sen a plány do budoucna

Budou Vánoce a alespoň u nás doma nesmí chybět pod stromčekem kniha.

Papírová loď je knihkupectví Veroniky a Jana Uhrových. V podstatě existují prodejny dvě, v Rumburku blízko Polygrafky na třídě 9. května a ve Varnsdorfu na Národní ulici. Určitě sem mnozí chodíte nakupovat například učebnice, ale nejen ty. Když jdu kolem a mímám výlohu, pokaždé mě něco zaujme. Nikdy neodolám. Vždy se zastavím a prohlížím si třeba model Bradavic z lega nebo sérii knížeček o H. Potterovi, dinosaurech a podobně. A navíc je výloha čistounká a nablýskaná a na to já trpím. Uvnitř je taky krásně, navíc zde potkávám velmi příjemnou paní Slávku nebo dokonce majitele, kteří ochotně poradí a přitom se usmívají.

Redakce Bezevšeho se rozhodla podporovat mladé podnikavé lidi, kteří se nebojí a rozhodli se investovat kus sebe a realizovat třeba právě obchod s knihami, nebo bezobalový obchod (viz Násypka paní K. Kláskové, se kterou v tomto čísle otiskujeme také interview). Rozhodla jsem se J. Uhrovi (shoda příjmení není náhodná – zasvěcení vědí) položit pár otázek. Dovolím si mu tykat, znám ho od dětství a tykáme si i v soukromí.

Vím, že jsi studoval historii. Proč jsi nešel třeba učit nebo přednášet? Po studiích jste žili s partnerkou v Litoměřicích. Pak jsi dokonce pracoval ve firmě ABX. Můžeš nám trochu nastínit svoji „cestu!“, než přišla Papírová loď?

Vždycky jsem věděl, že učení pro mě nebude. Protože jsem z učitelské rodiny, tak vím, jaké klady i zápory může toto zaměstnání mít a myslím, že nejsem ta správná povaha.

Litoměřice byly takový náš pokus, nechtěli jsme žít v Pardubicích, kde jsme studovali, ani se hned vracet zpátky do Rumburka a Litoměřice se nám vždycky líbily. Ale po několika letech jsme se chtěli vrátit na sever, a když jsme navíc oba ve stejnou chvíli dostali nabídku práce v Rumburku, bylo jasno. Úplně neúspěšné to ale v Litoměřicích nebylo, poznali jsme tam naši dobrou kamarádku Slávku, která se později za námi přestěhovala a v tuto chvíli pracuje u nás v knihkupectví v Rumburku a strašně moc nám se vším pomáhá.

Kde se vzal nápad převzít po panu Kalivodovi knihkupectví? Je potřeba hodně odvahy? Napadá mě totiž, že dnes se celkově daleko méně čte.

S nápadem převzít knihkupectví přišel vlastně kamarád mé ženy Veroniky, shodou okolností synovec pana Kalivody. Zmínil se nám, že Kalivodovi se chystají končit a jestli náhodou nechceme být knihkupci. Také se nabídl, že nám domluví první schůzku. Pořádně jsme vše promysleli a nakonec se rozhodli, že to bude ta

správná cesta a bylo by chybou takovou příležitost nevyužít, protože jsme vždy o práci mezi knihami snili.

S tím čtením to zas tak špatné nebude, vzhledem k počtu a různorodosti knih, které se každý rok vydávají a nachází své čtenáře.

Jak se zrodil název Papírová loď?

Při společném brainstormingu s tím přišla Veronika a já chtěl vždycky pracovat na lodi.

Jak obchod prosperuje? V podnikání samozřejmě člověk neví dne, ani hodiny..., ale mám pocit, že k vám chodí lidé rádi, slyším jen samou chválu.

Převzít obchod po Kalivodových byla velká výzva, protože tomu věnovali skoro třicet let života a dělali to dobře. My jsme teprve na začátku cesty a snažíme se nedělat ukvapená rozhodnutí, zároveň jsme ale některé výrazné změny udělat chtěli. První na řadu přišlo sjednocení vizuálního stylu a uspořádání prodejen. Doufám, že jsme výběr knih zákazníkům usnadnili poměrně výrazným přeorganizováním obou obchodů. Jak obchod prosperuje, zatím nejsem schopen detailněji posoudit, protože za sebou nemáme ještě ani jeden celý rok a naše hlavní sezóna teprve probíhá s příchodem Vánoc.

Jak se žije v knihkupecké rodině? Máš vůbec na rodinu čas? Obstarat dvě prodejny není legrace. Snadné to není, máme dvě malé děti a já bych chtěl co nejvíce času trávit s nimi, což není vždycky jednoduché. Snažíme se proto s Veronikou spojit náš soukromý a pracovní život, jak to jen jde.

Vím, že vás s manželkou spojuje láska ke kniham. Společnou knihovnu jste budovali již dlouho. Máš představu, kolik je v ní knížeček?

Nejspíš několik tisíc, nepočítám to. Nejvíc mě ale děsí, že to pravděpodobně nebudeme nikdy schopni vše přečíst a taky že se nám brzy do bytu nevejdou. Budu muset udělat probírku.

Máš vůbec na čtení čas? A co nejraději čtete. Prozradíš své (vaše) oblíbené autory? Dáš našim čtenářům nějaké tipy?

Čas na čtení si najdu vždycky, i když ne tolik, kolik bych chtěl. Oblíbených knih mám ale strašně moc. Vždycky mě fascinovala široká skupina autorů amerického jihu, spisovatelé jako William Faulkner, Eudora Weltyová, Truman Capote a další, ale hlavně Flannery O'Connorová. Její sbírka povídek Dobrého člověka těžko najdeš patří k tomu nejlepšímu, co jsem kdy četl. Ale hlátám třeba i sci-fi literaturu a poslední dobou čím dál víc také komiksy a mangu. A pokud jde o Veroniku, myslím, že je to opravdová expertka na Agathu Christie.

Chystáš nějaké nápady, v čem nabídku rozšířit, něco, co by lidi přitáhlo ke čtení a zároveň do prodejny?

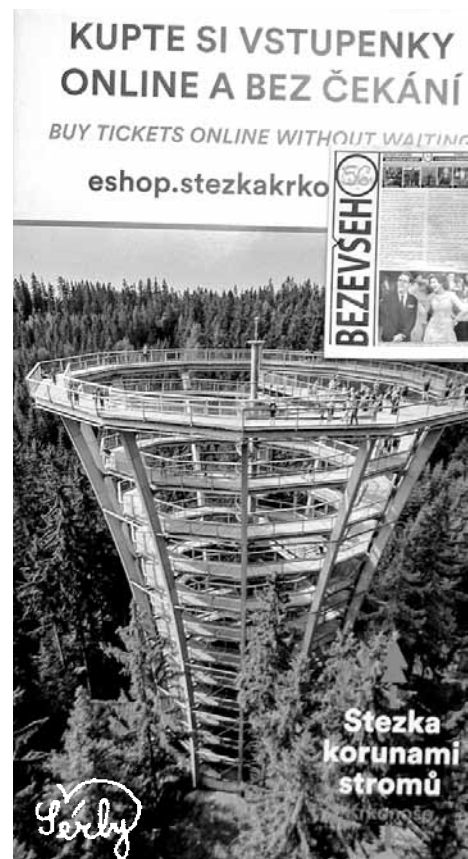
Snažíme se rozšiřovat sortiment o menší nezávislé nakladatele a autory, kteří se nám osobně líbí. Domluvili jsme se například s nakladatelstvími Poketo, Peoplecomm, Nová beseda, Zanir a dalšími. Většina z nich stojí mimo oficiální knižní distribuci a není běžné na ně v knihkupectvích narazit, přitom ale vydávají skvělé knihy. Rádi bychom také rozšířili sortiment o víc výrobků designového papírnictví. A máme i další plány, ale uvidíme, co všechno se povede.

Držíme vám pěsti. Vydržte. Ať se vám daří, ať vyjdou plány, necht' k vám zákazníci i nadále chodí rádi a hlavně buďte v novém roce zdraví. Děkuji za krásný rozhovor. Hodně štěstí!

-ŠA-

FOTÍME SE S BEZEVŠEHO

JAK SE ŽIJE v dětském domově

Milí čtenáři novin Bezevšeho, doufám, že vás tento článek zaujme a některým třeba odpoví i na jejich otázky.

Většině lidí zní v hlavě otázka, jak se žije dětem v dětských domovech, nebo jak se dostanou děti do dětského domova.

Já žiji v dětském domově pět a půl roku. Jsme rozděleni do třech rodin. V každé rodině je až osm dětí. Kapacita v dětském domově v Krásné Lípě je na dvacet čtyři dětí. Starají se o nás vychovatelé, oslovujeme je teto a strejdo. V rodinách se snažíme vycházet jako v normálních rodinách. Učíme se vařit, starat se o mladší děti, než jsme my, a uklízíme. Přes týden nám vaří paní kuchařka a o víkendech vaří vychovatelé a my, starší děti, jim pomáháme, tím se učíme. V neděli děláme generální úklid společných prostorů a našich pokojíků. Pokojíčky máme po jednom až třech dětech a jsou velmi prostorné. Děláme si výlety a jezdíme na dovolené. Naše poslední dovolená byla v září, kdy se jelo do Itálie k moři.

Každé dítě má i své povinnosti. Někdo pracuje v kuchyni, někdo uklízí v obývací, v koupelně anebo na chodbě. Máme i sponzory, díky kterým můžeme jezdit na výlety a různé dovolené. Určitě si říkáte, jak se děti do dětských domovů dostanou. Je to tím, že jim rodiče dají až moc volnosti a děti jsou pak problémové. Nebo se rodiče o své děti nestarají.

-Donny-

Tři generace Liščáků při předvánočním řezbářství v rumburském muzeu

Život štěněte / 2 Zkoumání nového domova

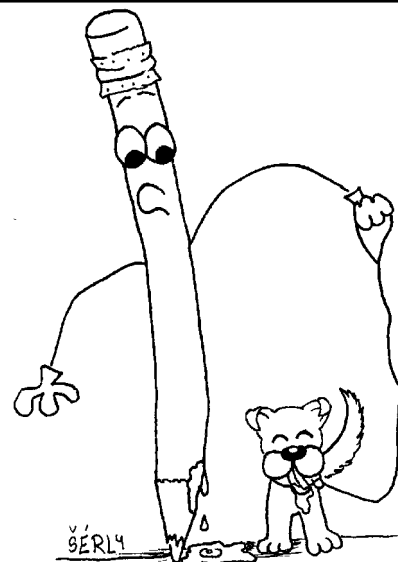
Jak již víte z předchozího článku, moje rodina si k jednomu psu, kočce, andulce, rybičkám a slepicím pořídila ještě jedno štěně. Naši malou krátkosrstou kolii jménem Bastien.

Bastík, jak jsme jeho jméno hned zjednodušili, vypadal jako malá černo-bílo-hnědá kulička. Když jsme ho přivezli k nám domů, byl jen pár týdnů starý a dělal, co mu šlo nejlépe, spal. Popravdě to samé dělají malá lidská miminka,

tak proč ne i psi? Hlavní výhodou oproti dalšímu sourozenci je fakt, že psi miminka skoro vůbec nebrečí. Ne že by si Bastík nedokázal sem tam o něco požádat, na důkaz hladu štěkal celou filharmonii, ale to bylo asi všechno. Poté je ho možné slyšet štěkat ze spaní, což je podle mě ta nejroztomilejší vlastnost. Zajímalo by mě, o čem psi sní.

Abyste si nemysleli, že štěňata pouze spí, podotknu, že velice ráda objevují. Nečekejte ale objevy století, náš pes se totiž jenom snažil najít další místa, kde si lze dát šlofika. Například velice rychle přišel na to, že gauč není jen pro lidský komfort a že si může zabrat celou polovinu pohovky pro sebe. A protože v tu dobu ještě neměl potřebné očkování a nemohl ven, začali jsme mu přezdívat „Gaučák“ neboli pes kanapový obecný.

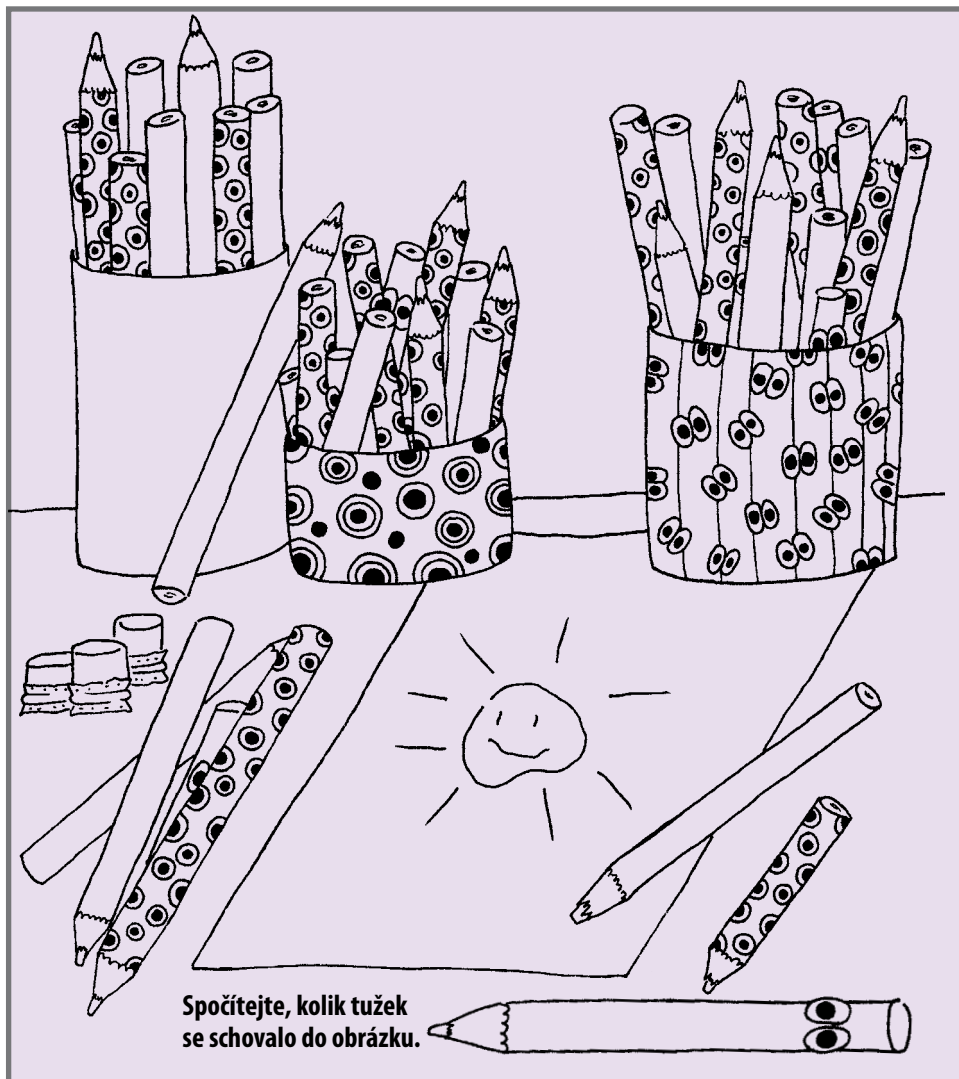
Ptáte se, co vůbec kromě nového prostředí říkal na nové tváře? Bastík nás všechny radostně a upřímně z celého srdce přivítal. A aby toho nebylo málo... Nevím, čím jsem si zrovna já zasloužil jeho přízeň. Velice často se stává, že se Bastíček znenadání počůrá, když mě vítá například po příchodu ze školy. Maminka říká, že to dělá samou radostí. Už se z toho stala taková klasika. Když přijdu domů, hned odnáším psa na zahradu. Jestli bych tak neučinil do minuty, už by mi pomohl jen hadr na podlahu a dezinfekce. I přes mé rychlé reflexy někdy bohužel dojde ke katastrofě v podobě potopy.

Hlavně si ale oblíbil tatínka. Ještě aby ne, když si ho přál právě on. Také jsme si všimli krásné náhody ohledně Bastienova zbarvení. Kromě toho, že má jeden jediný dráp záhadně černý, má krásnou bílou náprsenku do tvaru kravaty. Přesně takové kravaty, kterou táta nosí do práce. Je to zkrátka manažerský pes.

V dalším čísle se dozvíte, jak Bastík reagoval na faunu v našem podnebí, již představuje druhý pes, slepice, andulka a hlavně kočka. Ze zoologické u Rýdlů zatím konec hlášení.

-Dan-

Spočítejte, kolik tužek se schovalo do obrázku.

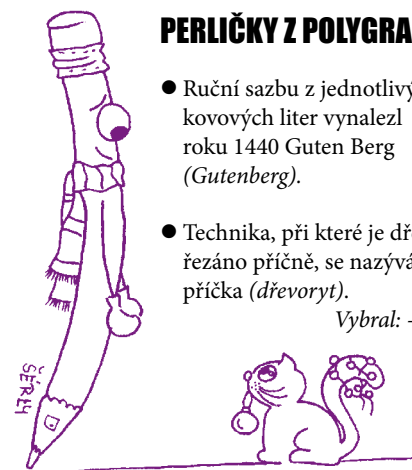
FOTÍME SE S BEZEVŠEHO

PERLIČKY Z POLYGRAFIE

- Ruční sazbu z jednotlivých kovových liter vynalezl roku 1440 Guten Berg (Gutenberg).
- Technika, při které je dřevo řezáno příčně, se nazývá přička (dřevoryt).

Vybral: -iša-

Vánoční tradice jinde než u nás doma

České vánoční zvyky a tradice zná každý. Ale jaké tradice se dodržují v jiných zemích naší zeměkoule, ví málokdo. Proto jsme pro vás vybrali pět zemí, které by vás mohly zajímat a třeba i inspirovat. Pojďte si s námi přiblížit Vánoce v Rusku, Finsku, Austrálii, USA a Francii.

RUSKO

V Rusku nemají ani Santa Clause ani Ježíška, ale Dědu Mráze, který přijíždí na Nový rok na saních ze vzdálené Čukotky, odkud ho doprovází jeho vnučka Sněhurka v bílém kožíšku. Do roku 1917 mělo Rusko mnoho lidových zvyků, ale po zákazu Vánoc v roce 1918 upadly zvyky do zapomnění. Na počátku 20. století, ještě před zákazem Vánoc, děti hledaly dárečky pod polštářem, dnes je mají pod krásně nazdobeným stromčkem - jolkou. U stromčku se na Nový rok schází celá rodina, která zpívá a tančí. K novoroční večeři se podávají bezmasé pokrmy a ryby. Nejoblíbenějším pokrmem jsou asi vareniky, což jsou plněné taštičky z kynutého těsta. Tradičním jídlem je také nákyp z pšeničných zrn a na stole nechybí samozřejmě vodka.

FINSKO

Mezi skandinávské adventní tradice patří večerní rodinné bohoslužby, návštěvy hřbitova a zapálení svíčky zemřelým příbuzným. Mezi více pozitivní tradice patří zpívání koledí, hraní her nebo společná návštěva sauny. Tradiční štědrovečerní večeře je ryba podávaná s obloženou mísou, šunkou s hořčicí, slanečky, domácím sýrem nebo houbovým salátem. Po večeři zazní cinknutí zvonečku a Joulu Pukki s pidimužiky rozdává dárky hodným dětem. Říká se, že když nějaké děti hodně zlobí, pidimužici je odnesou do svého ledového království.

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ

V Americe naděluje dárečky velmi známý a dětmi oblíbený Santa Claus. Na rozdíl od nás se dárky rozdávají 25. prosince ráno, což ale neznamená, že 24. prosinec u nich přijde na zmar. V ten den se koná obří hostina, kde nechybí nadívaná krůta, která se podává s bramborovou kaší, kukuřicí, nádivkou, kompotem a domácím pečivem. Po večeři většina rodina tráví čas spolu, hrají různé hry, koukají na pohádky nebo zpívají koledy. Když celý dům utichne, Santa přistane se svými mohutnými zdobenými saněmi, které táhne sobí spřežení v čele se sobem Rudolfem. Skočí do komína a vyleze krbem, všechny obdaruje pod stromček, který je ozdobený

světýlky a různými ozdobičkami. Ráno se celý dům vzbudí a čeká je krásná nadílka, tedy pokud jste nezlobili, to by vám nadělil jenom uhlí.

AUSTRÁLIE

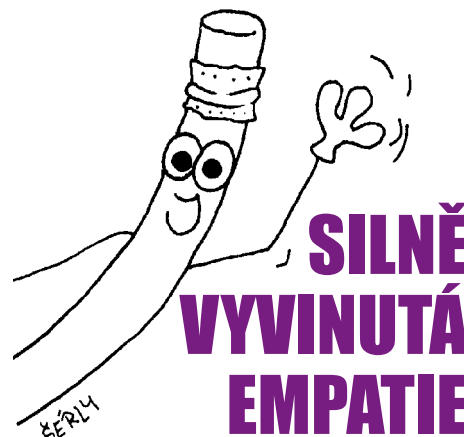
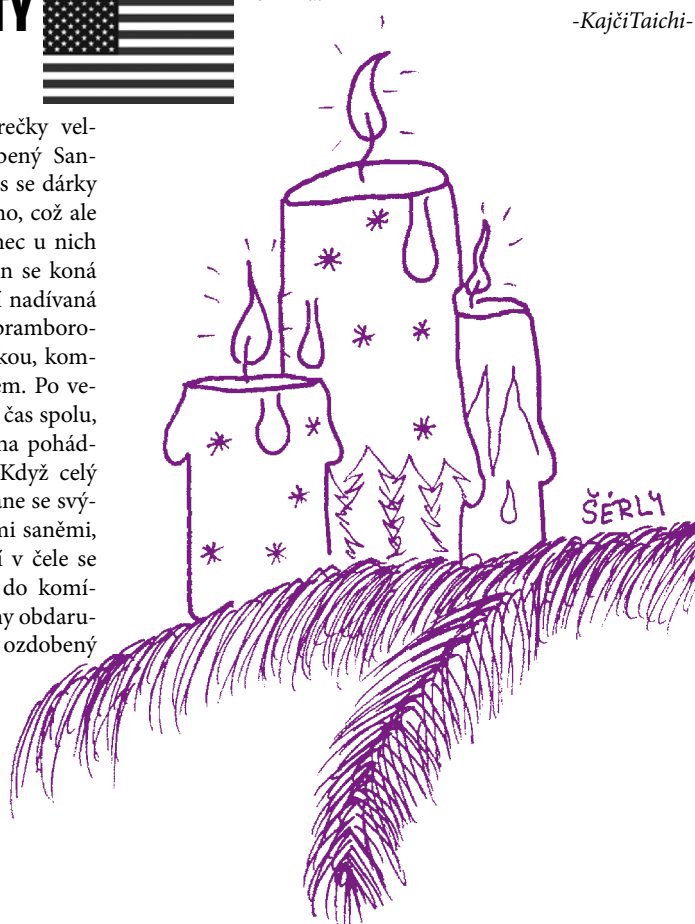

Vánoce na druhé straně zeměkoule začínají spolu s letními prázdninami. Celá štědrovečerní večeře se leckdy koná přímo na pláži. K jídlu se podávají studené obložené mísy s humry a krevetami, ovocné nebo zeleninové saláty a osvěžující nápoje. Ale tradiční vánoční večeře se skládá z krocana s kaštanovou nádivkou. Australský Santa chodí samozřejmě v letním obleku a místo sobů mu pomáhají klokani. Bohužel zde tyto svátky nejsou svátky klidu. Kvůli velkému horku jsou v Austrálii časté požáry a hasiči musí být neustále na pozoru.

FRANCIE

Otec Vánoc (Père Noël) po celé Francii rozdává dárky všem hodným dětem. Nedává dárečky pod stromček jako třeba u nás v České republice Ježíšek, ale přivazuje je stuhami přímo na něj nebo je vkládá dětem do bot u krbu. Slavnostní večeře (réveillon de Noël) se skládá z pečeného krocana s kaštanovou nádivkou nebo lanýžovou pastou. Gurmáni si rádi pochutnají i na pokrmech z ústřic a nesmí chybět ani slavná francouzská játra (foie gras). Klasickým znakem Vánoc je i betlém. Na vánočních trzích, třeba v Marseille, můžeme vidět betlémy doplněné o figurky například kněze, policisty nebo řezníka.

-KajčiTaichi-

Přeji krásný den, dnes bych vám chtěla povědět něco o silně vyvinuté empatii. Mnozí z vás možná ani nevědí nebo si nejsou jistí, co vlastně silně vyvinutá empatie je. Proto by bylo přínosné tento pojem vysvětlit.

Empatie je ve zkratce schopnost vcítit se do druhých lidí. Vidět jeho myšlenky, přenést se do jeho vnitřních pochodů či dokonce cítit jeho energii nebo pocity. Myslím si, že v dnešní době je to docela vzácné a pro lidi vlastníci tento dar velice těžké. Bohužel jsou v dnešní době empatičtí lidé využíváni jinými, protože ostatním připadají jako snadná oběť. Myslím si, že je třeba si někoho empatického vážit a vnímat i to, jak se v jistých situacích cítí on.

Nemyslete si, pro takové lidi nejsou první příznaky empatie jednoduché. Cítit pocity ostatních, jejich energie a myšlenky není lehké. Nehledě na to, že empatičtí lidé mají i své pocity jako každý a musí vstřebávat všechny pocity najednou. Nutno vyzdvihnout, že pokud máte špatnou náladu, empatický člověk to cítí dvakrát tolik. Budete se divit, ale takový citlivý člověk z toho může být často nemocný, protože většina nemocí, ať už se bavíme třeba jen o rým, může být způsobena právě z přílišné záležitosti těchto energií. Chci tím říct, pokud máte okolo sebe někoho takového nebo jen někoho, kdo vás vyslechne či obejmě nebo vám dokonce pomůže, milujte ho, chraňte ho, oplácejte mu náklonnost a hlavně si ho vážte. V dnešní době je těžké najít někoho, kdo vám i v těch nejhorších situacích podá pomocnou ruku. A tak je třeba být prostě jen ... vděčný.

-Sabi-

O králích

Při měsíčních svitech se narodilo osm králů. Jeden král od své matky dostal osm krásných kotátek, která pořád mňoukala. Druhý král dostal od své matky sedm ovcí, které pořád bečely. Třetí král dostal šest jablek, která byla krásně červená. Čtvrtý král dostal pět mixérů, které byly velice nebezpečné. Pátý, šestý, sedmý a osmý král od svých rodičů nic nedostali. První čtyři králové byli ale štedří a každý od sebe dali každému králi něco, co měli oni. Králové poté měli velikou radost a byli velice šťastní.

Dominika Alešová, I.A

Bezobalové nakupování v Rumburku

Jelikož se zajímám o Zero Waste, neunikla mi ani informace o otevření bezobalového obchodu v Rumburku. Vytvořila jsem rozhovor se zakladatelkou tohoto obchůdku Kristýnou Kláskovou. Tento nápad dostala se svou kamarádkou, ale bohužel ho zrealizovala sama, protože její kamarádka neměla prostor dále pokračovat. Kristýna se v Rumburku narodila a vystudovala zde i střední zdravotnickou školu. Po maturitě pracovala deset let v různých oborech ve zdravotnictví a momentálně je na mateřské dovolené.

■ Jak dlouho se zajímáte o bezobalové nakupování?

O bezobalové nakupování úplně dlouho ne. Může to být tak půl roku až rok. Nicméně už několik let se s manželem snažíme žít s co nejmenším dopadem na životní prostředí. To, že třídíme odpad, je samozřejmost, ale používáme téměř výhradně ekologickou drogerii a kosmetiku, sezónní ovoce a zeleninu si pěstujeme a máme i vlastní vajíčka. Zjišťujeme původ potravin (dáváme přednost biopotravinám,

koupit jen tak do Děčína není jednoduché. Takže jsme začaly zjišťovat a podnikat kroky a najednou se to rozjelo jako vlak, a pak už se nedalo vystoupit. Kamarádka bohužel neměla prostor k tomu pokračovat v realizaci dál, nicméně díky ní jsem nakonec obchod opravdu otevřela. Samotnou by mě to asi nenapadlo. Je to docela spleťtá cesta. Občas to bylo docela náročné a složité v mnoha věcech, ale podařilo se! Jsme tady. Manžel mě hodně podpořil, pomáhal a pomáhá mi i nadále. Došli jsme vlastně až sem

a otevřeli jsme, což mi přijde úplně neuvěřitelné.

■ Kdo vám pomáhal v realizaci?

Pomáhal mi hlavně manžel, ale pomáhá mi v realizaci spousta lidí. Najednou se kolem mě objevili lidi, od kterých jsem to nečekala, kteří mi sami naprosto nezištně začali pomáhat. Jsou to kamarádky, jsou to babičky, kte-

ré hlídají moji dceru, a těch lidí je velká spousta. Ať už je to morální podpora nebo podpora fyzická, třeba že mi tady pomůžou nadepsovat sklenice nebo leštit výlohy.

■ Co vše je potřeba zařídit, když si chce založit svůj vlastní obchod?

K otevření bezobalového obchodu potřebujete hlavně přesvědčení a nadšení se do toho dát. Ale je potřeba si sehnat prostory, které by odpovídaly kritériím hygieny, což není úplně jednoduché. My měli štěstí a našli jsme je hned na první pokus, ale i tak jsme tam museli udělat spoustu úprav, které si nadiktovali. Dále potřebujete živnostenský list nebo musíte založit firmu. S tím souvisí i obeslání dalších x úřadů. A pak je tu taková zdoluhavá a titěrná práce, a to dát dohromady sortiment, udělat si představu o tom, co, jak a za kolik chci prodávat, v jaké kvalitě, a pak hledat a hledat u různých

dobavatelů a domluvat se s nimi. To zabralo asi nejvíce práce, úsilí a propsaných mailů. Pak musíte obchod vybavit vším, co potřebuje, a není toho málo (nábytek, nádoby, kasu, váhu, platební terminál, různé nádobí a nářadí a spoustu jiného). Další velká práce je s označením sklenic, s tím mi pomáhala kamarádka a myslím, že mě teď dlouho nebude chtít vidět. Také je důležitá reklama a propagace a přesvědčit lidi, proč nakupovat právě v bezobalu, což bude asi to nejtěžší.

■ Co vše si u vás můžeme koupit?

Nabídka je poměrně široká. Ať už biopotraviny nebo potraviny v konvenční kvalitě. Jsou tady obiloviny, luštěniny, ochucovadla, jako jsou cukr nebo sůl, kypřící prášky, vanilkový cukr..., vše to, co běžně dostanete v běžném obchodě. Sušené ovoce, ořechy, různá semínka, müsli, ovesné vločky, sypané čaje. Poměrně dost široký sortiment koření, které je na váhu. Pak tady máme stáčenou drogerii. Dále mléčné výrobky z biofarmy Hampl, které máme v zálohovaném skle, takže jsme zase řešili i to, abychom dále netvořili odpad. Jediné, co je ještě v plastu, jsou sýry a tvaroh, ale podařilo se nám s Hamplovými domluvit, že i tvaroh nám dají do skla. Obaly se nám budou vracet a budou se recyklovat a dál používat, což je super. Pak tady máme třeba kosmetiku. Zatím jenom z mydlárny Rubens, ale do budoucna bude i stáčená kosmetika. Také tady máme spoustu výrobků, které pomohou lidem snižovat odpad v domácnostech. Jsou to třeba látkové vložky, menstruační kalíšky anebo organické hygienické potřeby, které se rozloží nebo se dají kompostovat. Jako další součást našeho obchodu je to, že tady sdružujeme regionální produkty, protože v našem výběžku nebo v kraji máme spoustu opravdu šikovných malých firem a je škoda je nevyužít a kupovat třeba od někoho zvenčí. V obchůdku je vytvořena mapa, kde jsou všichni výrobci vypsaní a zakresleni. Bude to přehledné, protože spousta lidí ani neví, co tady v okolí máme. Takhle třeba podpoříme i regionální ekonomiku. Jsme rádi, že je můžeme podpořit. Chystáme do budoucna i rozšiřovat sortiment. Budeme mít i stáčené oleje, ocet... snažíme se mít opravdu to, co lidi potřebují k běžnému životu. Ale je to občas titěrná práce, najít dodavatele. A samozřejmě každého zajímá cena, takže se snažíme vybírat i tak, aby to bylo dostupné, aby si to lidi koupit mohli a chtěli.

aby byly z ekologického zemědělství) a celkově se snažíme žít v souladu s přírodou. Přemýšlím, jaké má naše žití následky i pro okolní svět a snažíme se trošku nad tím zamýšlet a uvědomovat si to.

■ Jak vlastně vznikl nápad bezobalového obchodu?

Jak vznikl? Tak bezobalové obchody vnikají pomalinku po republice už pár let, ale poprvé jsme o nich slyšeli asi před třemi lety. Jednou jsme si povídaly s mojí kamarádkou a obě dvě jsme vyslovily nápad, že by se nám líbilo tady mít bezobal a jen tak z legrace jsme plácly: „... a tak my si ho tady otevřeme!“ Pak jsme si řekly, proč vlastně ne? Proč ho neotevřít? Protože nás nebaví jen sedět a nadávat. Ono nadávat a nic neudělat je hrozné jednoduché, ale jít tomu naproti a pomoci, to už je věc druhá. Nejbližší bezobal je v Děčíně, což je docela daleko. Jet si na-

■ *Myslíte si, že se veřejnost zajímá o bezobalové nakupování?*

Když jsme tenhle projekt rozjeli, tak jsme byli na pochybách, jestli do toho jít, jestli nejsme blázni. Spousta lidí nám to řeklo, že jsme blázni, že nemáme šanci se tady uživit. Přece jen je něco jiného velké město, jako je Liberec a něco jiného je Rumburk. Nicméně když se ta informace začala šířit, najednou vznikla neuvěřitelná vlna nadšení, což jsme vůbec nečekali. Máme úplně neskutečné ohlasy. Takže zájem je velký. Píší nám i lidi z okolních měst, třeba teď mi psala paní z Jablonce, že sem pojedou si nakoupit. Otázkou teda je, jestli potom v realu lidi opravdu přijdou a stanou se stálými zákazníky. O tom jak velký problém odpady v dnešní době už se ví a často se o tomto problému mluví. Myslím si, že osvěta je velká a lidé začínají přemýšlet jinak a bezobalový prodej pro ně bude atraktivní.

■ *Myslíte si, že jsou ostatní prodejci připraveni na to, že lidé chtějí nakupovat bez obalu?*

Měla jsem doma staré záclony a nejspíš bych je vyhodila, ale bylo mi to líto. Tak jsem je dala kamarádce, která šije, a ona mi z nich ušila krásné látkové pytlíky, do kterých je vidět, takže i prodejci vidí, kolik tam toho je. Dá se takhle nakupovat už i běžně a nikomu to nepřijde divné. Třeba když jdete do masny, rybárny nebo do podobných podniků zde v Rumburku, tak si donesete vlastní krabičku (klasickou potravinovou, co máte doma) a oni vám tam rovnou naváží a vlastně si nemusíte brát další plastové obaly nebo jednorázové krabičky. Takhle to v našem městě funguje již běžně a znám spoustu lidí, co takhle nakupuje. Nikdo na vás špatně nekouká. Jenom to chce plánovat a zbavit se prvotního ostychu. My jsme zvyklí, že nakupujeme, co nás zrovna napadne, a neplánujeme. Dřív to bylo běžné, že se plánoval nákup, ale bohužel dnešní doba je uspěchaná. Doba je konzumní, lidé vědí, že co chtějí, okamžitě seženou. Nákup v bezobalovém obchodu musíte plánovat, donést si třeba svůj vlastní obal. Spousta lidí se mě ptá, co když mi nevystačí obaly nebo co když zapomenou nebudu mít. Budou tady k dispozici k zakoupení látkové sáčky, látkové tašky a papírové pytlíky za mírný poplatek.

■ *Děkuji za rozhovor a hodně štěstí!*

-Kajča-

Hasičem se musíš narodit (8)

První sníh. Ano, tato zpráva před pár týdnů zachvátla sever Čech. Jenže když se mluví o sněhu a do toho místní kopec Šébr a řidiči na letních pneumatikách, opravdu to není moc dobrá kombinace. Pro nás, pro hasiče, to je práce na několik hodin, jelikož musíme vyprošťovat zapadlá vozidla z příkopů, roztlačovat vozidla a nedej bože řešit vážné dopravní nehody. Na-

štěstí první sníh už slezl, a i když krajina zasypaná sněhem vypadá opravdu pěkně, doufám, že ho moc nebude, abychom nemuseli trávit dlouhé hodiny na silnicích. Tak prosíme, přezkujte si pneumatiky a jezděte opatrně, protože v tomto ročním období jsou dopravní nehody častější a vážnější. Děkujeme. Hasiči.

-Trucker-

Ze školy do života

Ahoj, někteří mě znáte, někteří ne. Jmenuji se KARLA BRODINOVÁ a z časopisu mě znáte jako Šmudlu. Na Polygrafce jsem strávila pět let. Neúspěšně jsem (ne)vystudovala maturitní obor Polygraf (zpackala jsem maturitu z matematiky), proto jsem si ještě vybrala obor knihař.

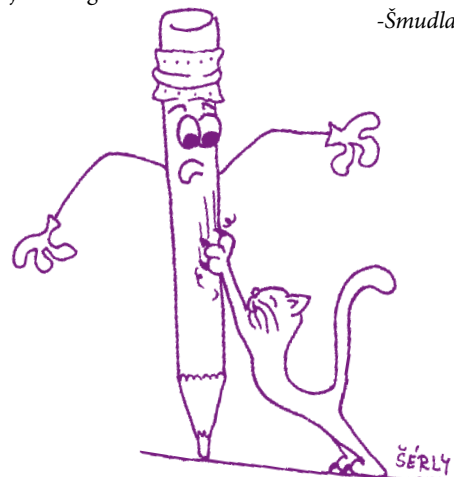
Po úspěšných závěrečných zkouškách jsem nevěděla, co mám dělat. Doma byli ze mě na prášky, proto mi mamka domluvila brigádu na benzínce v Krásné Lípě, kde pracuji. Byla jsem tam

celé prázdniny, z toho jsem se měsíc zaučovala. Ze začátku bylo celkem náročné se učit za kasou, dopočítávat peníze a ještě sledovat, jestli někdo neodjel od stojanu. Člověk musí být celý den ve střehu, nemůže ani na chvilku polevit, protože za všechno ručí. Ještě jsem neměla dokončenou brigádu a už mi byla nabídnuta práce na plný úvazek. Vzala jsem ji všemi deseti. Je to také práce na benzínce, ale za lepších podmínek a méně náročná.

Život po škole je jiný. Pro každého je to jinak náročné. Myslím si, že pro ty, co po škole nepracují ve svém vyučeném oboru, je to náročné víc, ale to je asi věc názoru. Já jsem měla štěstí, protože mě zaučovala osůbka, co mě vychovala a je pro mě jako kamarádka. Doufám, že i vy ostatní budete mít takové štěstí a najdete práci hned po škole. (Pokud budete chtít.)

PS: Možná se uvidíme v září. Ta škola je pro mě jako magnet!

-Šmudla-

Milí čtenáři, přinášíme druhou sérii cestopisů Marka a Kláry, kteří patří do polygrafické rodiny. Z bývalých studentů se stali našimi přáteli, kteří se s vámi opět rádi podělí o své poznatky z cest po Asii. Přinášíme vám sérii jejich zážitků. Nehleďte návnost, každý příběh je samostatný.

Ěmeke • Marek • Klára • MEZI KONTINENTY

II

7

Od chalupy jdeme ještě k dalším horkým pramenům, že se trochu ohřejeme a zrelaxujeme, ale jsou zrovna v procesu čištění, a tak z toho nic není. Noc je poklidná, alespoň pro mě, Kláru probudí myši, co si dělaly v chatě pořádný mejdan. Druhý den stoupáme prudce dvě hodiny na nejvyšší bod naší cesty. Bezva výhledy, nikde nikdo. Odpočinek na další chatě, malá jen pro šest lidí a celá oranžová i s kamínky. Těm-

to malým říkáme rančíčky. Sestup je dost o hubu a jsme rádi, že s sebou máme hůlky. Zvládneme to a máme radost, že se i fyzicky cítíme dobře, přesto, že nám při naší práci na nějaký trénink moc času nezbyvá. Znovu využíváme bazénků s horkou vodou a zůstaneme relaxovat ještě pár dní.

Na cestě zpět do civilizace pícháme zadní pneumatiku. Je to ještě na šterkové cestě, ale našťastí na trochu rovném místě. Jenže problém je v tom, že nejsme schopni povolit šrouby. Tedy jen jeden jsme zvládli, a to jsme se oba snažili ze všech sil. Zase jsme na místě, kde může jet třeba jen jedno auto za den a k nejbližšímu obydlí je to pár hodin pěšky. Když tak máme dost vody na pár dní. S tím se tady musí pořád počítat. Máme ale štěstí, po nějaké době snažení se objeví auto a v něm zélandský silák. Ale ani on to nepovolí a pak ani my dva spolu. Jak se tu běžně jezdí po šterkových cestách plných prachu a nemění se kola na zimní období, tak se taky na ty šrouby nemusí sáhnou dost dlouho. A prach zapracuje, a pak to povolit je věda. Pán navrhuje, že na to musíme hrubou silou, a nakonec to povolíme tak, že já to držím a on na to dupne. Samotná výměna je raz dva. Jen se děsíme, kolik dáme za opravu. Ta našťastí není likvidační.

Zamíříme na sever přes NP Te Urewera. Byli jsme tu v 2008 a moc se nám tu líbilo. Záměrně

jsme vybrali tuhle cestu, pěkná scenérie, divocí koně na cestě a podél ní. Malé maorské vesničky. I tentokrát si to užijeme a narazíme na koně. Nocujeme u jezera Waikaremoana, jedinými sousedy nám jsou dva kluci z Drážďan. Zveme je k nám na pivo a jsme rádi, že můžeme pokecat s někým, kdo bydlí jen kousek od nás a kdo má stejný vztah ke skalám Zadní země, kterými je tak hojně obdařen náš kraj. Vždyť do Drážďan je to blíž než do Prahy (pro nás je tu dokonce nejbližší mezinárodní letiště).

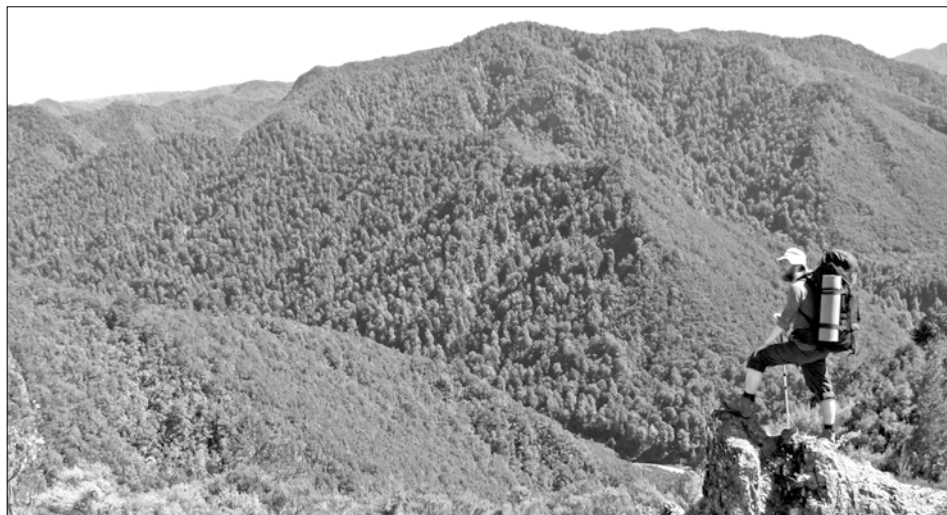
Další den už dorážíme na Coromandel do Cooks Beach za kamarádem Graemem. Ten byl náš první hostitel a vyzvedl nás na letišti. U něj jsme začali naši předlouhou zahraniční misi EMK v listopadu 2007. Ví, že máme dorazit, ale není doma, tak se vydáme do vedlejší vesnice Hahei, kde jsme tenkrát pracovali v kempu a kde máme plno kamarádů a známých. Zastavíme hned u pláže a první, koho potkáme, je „Old John“, jak všichni přezdívací moudrému a veselému staříkovi Johnovi. My mu říkáme John Gándhí, protože je mu podobný. Je mu kolem osmdesáti, ale paměť má výbornou.

Klára a Old John

Už si sice nepamatuje, jak se jmenujeme, ale ví, že jsme to my, Češi, co jsme pracovali v kempu a pro Mika na kajacích a hned chválí Kláru, že se hodně zlepšila v angličtině! Tak nás moc mile překvapí! Ani jsme se nemuseli připomínat. Hned nás zve k sobě domů a rovnou nabízí nocleh.

Voláme Graemovi, že k němu dorážíme až zítra, a přeparkujeme k Johnovi. Říká nám o tom, jak se tu ještě dlouho po našem odjezdu o nás mluvilo jako o skvělých pracovnících, tak máme ra-

Strejda Graeme v novém tričku

Roy, Marek a strejda Wayne z kempu

Jezero Waikaremoana (Te Urewera NP)

Raglan

dost a těšíme na zítřejší setkání s lidmi z kempu. Na druhý den máme štěstí, v kempu je i šéf Roy a taky náš kámoš Wayne a jeho manželka. Ukazují, co tam vybudovali nového, a jsou na to pyšní, zvou nás na další večer na BBQ (opékání). Také nás překvapují tím, že všichni celou dobu sledovali naše zápisky a fotky z cest. Přesouváme se za Graemem a probíhá další vítání po dlouhé době. Ono, když se s někým loučíte na druhé straně světa a řeknete si, uvidíme se někdy příště někde ve světě..., buď tady nebo u nás, nikdy není jasné, jestli to vůbec dopadne. A my jsme tady, tak se to podařilo. Kamarádské vazby se posilují. Osobní kontakt, e-mail ani facebook to nenahradí. Dlouho si o všem povídáme, vzpomínáme na Bětku, která nám vlastně dala na Graema kontakt. Předáváme triko z Prahy. On už jedno měl, to si koupil přímo v Praze. Bylo pro něj tak oblíbené, že ho úplně obnosil, a tak jsme mu přivezli nové. Je na něm John Lennon, tak jak je vyobrazený na zdi na Kampě, a pod tím je nápis Praha. Jemu se ten obrázek natolik líbil, že se do něj zamiloval. Teď jsme ho překvapili, že jsme přivezli nové. Hned si ho bere na sebe.

BBQ v kempu se vydaří a další noc strávíme u našeho dalšího někdejšího šéfa Míka. Dělali jsme u něj večerní práci. Bezva kluk mého věku a je tam i téměř celá jeho banda. Všichni si nás dobře pamatují a je to podařené setkání. Koukáme u toho taky na zápas NZ proti Kanadě a obdivujeme vousatého Kanadana, jak dobře hraje. Pravděpodobně je to nejvousatější profesionální sportovec.

Cesta na jih proběhne dobře, projíždíme velmi neobvyklou krajinou kolem sopek Ruapehu a Tongariro. Poslední noc před plavbou na jižní ostrov spíme zase u kamaráda Caseyho v Lower Hut kousek od hlavního města. Je dost deštivo a o hodně se ochladilo, tak se bojíme, zda naši plavbu nezruší. Ale nakonec jde vše podle plánu. Dnes je poslední šance se vidět s naším kamarádem, Rumburákem Zdendou. Najdeme ho a on se zase diví, jak jsme dobří, že jsme ho vyčmouchali. Kdybyste měli takovou navigátorku, jako je Klárka, tak byste věděli, že se neztratíte. Dáme si víno a dlouho klábosíme, při vaření spustíme požární alarm. Senzor na kouř se sepnul, když jsme se se Zdendou zakecali a nevěšili si, že se nám pálí olej na stejk, co pro nás Zdenda připravil. Čekáme, zda dorazí hasiči nebo při nejmenším majitelé ubytovny. Bojíme se prozrazení, neboť my s Klárou jsme tam na černo. Alarm ale přestane a nic dalšího se neděje. Zdenda vypráví zážitky z přátelského utkání na Cookových ostrovech v Tichomoří a dost se nasmějeme. Ráno se loučíme. Oni na trajekt a my zpět do karavanu do Seddonu k Hammonovým.

ĚMK ©

Tuhle značku bychom brali

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

BATTLEFIELD V

Máte rádi videohry? Máte rádi FPSka (First Person Shooting)? Máte rádi hry s válečnou tematikou? A co kdyby se toto všechno zkombinovalo a vzniklo něco jako hra s názvem BATTLEFIELD V. Tato hra vás přinutí sedět a hrát, hrát a hrát. Jelikož všechny události, zbraně, národy jsou nadmíru totožné s těmi, jaké byly ve skutečnosti. Singleplayer je vskutku dlouhý, řekl bych že nejdelsí z celé série Battlefield. Co se týče grafiky, tak ta je přesně taková, jakou byste od hry v této době očekávali. Nebudu vám pro-

zrazovat příběh, to si musíte vychutnat sami. Co se týče gameplaye, je skvěle udělaná fyzika, chytré NPCčka, reálné zvuky zbraní. Co se týče ovládání, tak je to stejné, jak to známe.

A multiplayer? Ten je téměř totožný s předchozím dílem (Battlefield 1). Ano, skoro. Vývojáři zavedli i Battle Royale mód, který známe například ze hry Fortnite nebo PUBG). Ale i tak hra dokáže zabavit na dlouhé chvíle.

Tuto hru doporučuji a hodnotím ji 9/10, jelikož je tam i Battle Royale mód a ten se do této hry vůbec nehodí. Objevuje se v každé hře, až je to nudné. Jinak by to byla krásná 10!

-HonzaŠ-

GRINCH

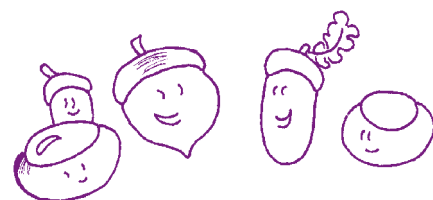
Pohádky k Vánocům prostě patří. Tenhle rok přišla do kin nová animovaná verze Grinche. Já osobně Grinche miluju a hned, jak jsem viděla upoutávky, řekla jsem si, že to musím vidět. Je to předělaná verze hraného Grinche na animovaný, příběh má stejný princip. Zelený mužíček je věčně rozmrzlý. Ze srdce nesnáší Vánoce a kdoví kdy bude. Do vesnice Kdosice přichází pouze, když jeho lednice křičí prázdnou-

tou. Kdosice jsou městečko, kde lidi Vánoce milují. Když se Grinch dozví, že tyto Vánoce budou ještě třikrát větší než v předchozích letech, rozhodne se pro mistrovský plán.

Připraví si saně, soby, obleček a předběhne Santu. V Kdosicích žije holčička Cindy, která chce požádat Santu o jeden výjimečný dárek, a tak na něj nastraží past. Chytně se však Grinch. Společné setkání jim mění životy.

Tento film má na ČSFD 72 %. Mně osobně se líbil.

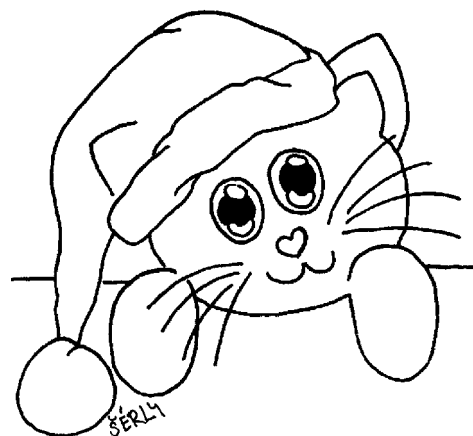
-KK-

Jasmine Jawichová

Přestože mi bylo jasné a stručně vysvětleno, co to vlastně fejeton je, stejně jako s každou informa-

cí, která mi je ve škole poskytnuta, to šlo jedním uchem dovnitř a druhým okamžitě ven. Úkol byl zadán hodně dávno, a i když jsem na něj měla krásných čtrnáct dní, díky mé slabé vůli, neschopnosti se soustředit na něco důležitého déle jak deset minut a mé nikdy nekončící planoucí lásce k prokrastinaci si teď sedím v deset večer, den před odevzdáním a snažím se napsat něco, co má hlavu a patu, a něco, co by se mělo lehce podobat fejetonu. Přemýšlím nad tím, jak do tohoto textu zakomponuji skryté vtípky, abych spolužáky a paní učitelku ošálila tím, že jsem jakž takž humorná osoba, plná geniálních nápadů s úžasným smyslem pro humor, kdy se při každém mém slovu všichni popadají smíchy za břicho. Ale s každým slovem, co píšu mi, připadá můj fejeton trapnější a ubožejší. Samozřejmě tu nechybí mé dočasné nadávky, po kterých se zvedám z postele a kráčím si to rozhněvaně k oknu, kde si zapaluji cigaretu a přemýšlím nad tím, proč nejsem schopna napsat alespoň jednu normální, vtipnou slohovou práci, díky které si budou ostatní myslet, že jsem intelektuální člověk. S poslední špetkou trpělivosti se vracím k psaní a snažím se ze sebe vyloudit pár dobrých vět. Trpělivost došla, házím sešit do tašky se slovy: „Lepší to už nebude.“

JAK SI UŠÍT vlastní pytlík na potraviny?

Když už jsme se pustili do nakupování bez obalu, bylo by super si vyrobit vlastní pytlíček na potraviny. Vytvořila jsem pro vás jednoduchý návod na výrobu sáčku z věci, co určitě doma máte. Jak svůj sáček ozdobíte, je už jen na vás. Fantazii se meze nekladou!

BUDETE POTŘEBOVAT:

- staré tričko, látku nebo záclonu
- šicí stroj nebo jehlu a nit
- nůžky
- křídou na textil nebo fixu
- provázek nebo tkaničku

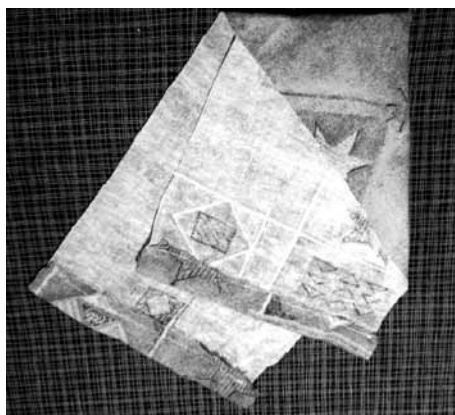
1. Rozhodněte se, na co chcete sáček využívat. Větší může být například na chléb a menší třeba na oříšky apod. Nechám to na vás. Nezapomeňte ale připočítat u šířky 4 cm na založení, délku udělat dvojnásobnou a přičíst 12 cm na ohyb.

(v mém případě: $15 + 4 = 19$ cm -> šířka, $25 \cdot 2 + 12 = 62$ cm -> délka)

Vypočítejte si velikost a ustříhněte z látky.

2. Na obou kratších stranách uděláme přehyb cca 6 cm široký. Sešijeme po delší straně, tak aby poté nebyl vidět šev. Vytvoří se otvor, kam následně dáme provázek.

3. Látku po delší straně přehneme napůl, aby byl sáček naruby. Delší strany k sobě přisijeme s rezervou 2 cm. Obrátíme sáček zpět.

4. Ustříhneme si provázek. Dvakrát šířku pytlíčku plus 8 cm.

($2 \cdot 15 + 8 = 38$ cm -> délka provázku)

Provázek protáhneme oběma otvory a z konců uděláme uzlík. Vytvořil se stahovací systém, kterým pytlíček následně uzavřete.

-Kajča-

Jak napsat

3.

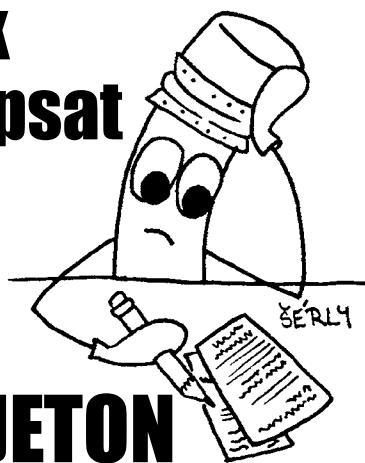
FEJETON

Ranní a večerní rutina

Lucie Vajsová

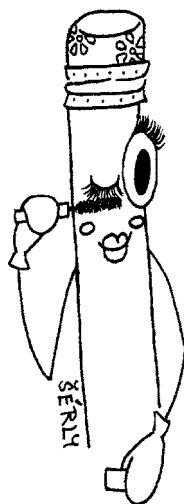
RANNÍ ROUTINA

Popíšu vám svoji ranní rutinu. Vše, co ráno dělám, musím stihnout v omezeném čase. Mám deset minut, abych si umyla hlavu, smotám vlasy do turbanu a jdu se líčit. Na líčení mám zhruba půl hodiny. Musím tento proces dělat v kuchyni, jelikož nemůžu do pokoje, ani nikam jinam, všude někdo spí. Zrcátko si musím podepírat něčím těžkým, protože jsem nešika a u všech zrcátek zlámý nožičky. Popíjím u toho kávu nebo čaj. Pokaždé si tak dvakrát až třikrát loknu, zbytek vylovám.

Dlouhá fáze začíná tím, že si jdu do koupelny vyfoukat vlasy a u toho si čistím zuby. Vlasy si smotám do drdůlku. Obléknu se a navoním, určitě všemi vůněmi. Jsem totiž trošku psychopat. Poklidím a vyžehlím si vlasy, zároveň dělám drobné úpravy mého obličej. Ne, lžu, jsou to větší úpravy, u kterých ztrácím poslední minuty. Samozřejmě se ani nestihnu nasnídat.

V poslední minutě běžím do pokoje, kde vzbudím svou mladší sestru hlukem, který dělám. Hodím pyžamo pod deku a jaksi se snažím v té tmě po sobě aspoň ustlat. Popadnu batoh a běžím dolů s tím, že otevřu a svižným krokem půjdu na autobus. Začnu se vztekat a nadávat, že je opět zamčeno a s nechutí odemkám dveře. Bouchnu s nimi a na truc nezamknu, aby byl mámin přítel našťvaný. Na zastávce si postěžuju, že jsem pospíchala, a ono to stále nejde.

VEČERNÍ ROUTINA

Chtěla bych se s vámi podělit o své večerní zvyky a doufám, že se v tom nějaký jedinec najdou, protože kdyby nenašli, byl by vážný problém, a to se mnou.

Začíná to většinou tím, že přijedu od svého přítele v půl deváté večer, jelikož k němu chodím po škole. Stěžuju si, že jsem úplně psychicky na dně a vyřízená. Hodím tašku na židli, běžím pro pyžamo, které vypadá, jak kdyby bylo někým celý den přezvykováno. Slušně řečeno.

Vlezu do vany, dám si vařící vodu, že se ze mě ještě hodinu po koupání kouří. Omyju si obličej a tadá, mám kouřové líčení. Obléknu pyžamo, odličím obličej a navoním se. Ano, voním se i když jdu spát. Vybalím si tašku, což u mě znamená vybalovat kosmetiku, kterou naházím do krabice. Ano, do krabice, čtete dobře. Mám na kosmetických přípravcích totiž trošku závislost. Jen tak si jdu a nemám třeba zrovna namířeno do drogerie. Opravdu nemám, ale tím, jak procházím, něco mě volá. Je to silné pouto, nemůžu za to. To je důvod, proč krabice, do mé kosmetické tašky se to v žádném případě nevejde.

Většinou ani nevečeřím, беру to jako ztrátu času. V obýváku vystrachám spodní prádlo a jdu na kutě. Ještě předtím zavolám Radkovi s oznámením, že jdu spát. Jeho odpověď většinou zní takto: „Ty mě opouštíš!“ Rozloučíme se, řekneme si, že se milujeme, a já jdu do hajan.

Ne, ne, vážení, to ještě není konec. Většinou ke mně nalétne v té nejlepší fázi má starší sestra a říká vám, doslova jak buldozer. Pošlu ji do těch nejkrásnějších míst na světě a konečně, pozor! Sladké sny.

DŘEVĚŇÁČCI

Zima se nám blíží. Někteří si přejí, aby vůbec nepřišla, jiní touží po sněhových vánicích. Proto jsme pro vás vytvořili nápad, který se zalíbí jak zimním, tak letním typům. Jsou to dřevění sněhuláčci.

Budeme potřebovat:

- živý stromek nebo již pořezané větve, sekuru, ruční pilku, svěrák, pilník na dřevo, vrtačku, hrubou i jemnou sílu, větvičky, fixy, a františky.

Vše je připraveno a můžeme začít.

KROK č. 1: Jako první musíme použít hrubou sílu. Proč hrubou? Myslím, že je to dostatečně vidět z Danova výrazu. Pokácíme mladý strom, využijeme jednu větev a zbytek můžeme využít v zimě. (Opovažte se! Samozřejmě strom nepokácíme, použijeme padlou větev, kterých leží v lese dost!)

KROK č. 2: Z větve sloupneme kůru a sevráme ji do svěráku. Chopíme se ruční pilky a uřízneme si tři placičky. Dávejte si ale pozor, protože se můžete lehce zranit.

KROK č. 3: Dřevěná kolečka ještě zbrousíme pilníkem. Budou jemná na dotek. Je možné také použít lak a nalakovat je.

KROK č. 4: Do rukou vezmeme vrtačku a jednotlivá kolečka provrtáme skrz na skrz.

KROK č. 5: Nyní se můžeme přesunout do domu, kde využijeme spíše kreativitu a jemnost. Kolečka můžeme provléknout provázkem či větvičkou. Kdo z vás je líný, může použít tavicí pistoli. Sněhuláčkovi nakreslíme očka, knoflíky a pusy. Místo rukou mu můžeme nasadit větvičky.

KROK č. 6: Co by to ale bylo za sněhuláka, kdyby neměl typicky špičatý nos? My jsme využili smradlavé františky, protože jsme žádnou malou mrkvičku nenašli. Pokud by ji někdo z vás vypěstoval, může ji využít.

KROK č. 7: A dřevěňák je hotový. Můžeme mu vytvořit i kamarády nebo rodinu, aby nebyl sám. Hodí se jako dekorace na stůl či krbovou římsu. A věřte, že vám ho všichni pochválí. Obzvláště vám určitě zajistí lepší vánoční náladu, i pokud nebude sníh. Přejeme vám krásné prožití svátku a hodně štěstí do nového roku. Vaši vandaloři.

-Verča- a -Dan- (VerDa tým)

RUČNĚ VYROBENÝ DÁREK - bomby do koupele

Nevíte, co darovat? Můžete použít své zručné ručičky a vyrobit mamince nebo třeba babičce, vlastně komukoliv ručně vyrobený dáreček, který určitě potěší. Připravte si misku, ve které budete zpracovávat hmotu, 100 gramů jedlé sody, 50 gramů kyseliny citrónové, 50 gramů soli do koupele, vodu a olivový olej, případně také různé aromatické vůně nebo barvivo. Také budete potřebovat formičky. Jako první si odvážíme sodu a nasypeme do mističky, poté přidáme kyselinu citrónovou, na tu pozor, aby se vám nedostala do očí. Přidáme dvě lžice vody (opravdu jenom dvě, aby vám směs nevyšuměla) a tři lžice olivového oleje. Teď přichází čas na aromatické vůně nebo barviva. Všechno to napláčete do formiček a je hotovo. Za malé peníze si jich můžete vyrobit několik a jsou stejně skvělé jako ty z obchodů!

-KK-

Myslete pozitivně a bude líp

V dnešní době je zcela normální, že si člověk nepřipadá šťastný. Hledáme v životě negace ať už vědomě, či ne. Padají na nás úzkostné stavy a my si většinu času jen stěžujeme. Místo toho, abychom vyzdvihli to krásné, napomáháme tomu osklivému a máme potřebu si stále stěžovat. Po většinu času, necháme negativní věci, aby řídily náš život. Takové zprávy jsou skvělým příkladem. Já například zprávy vůbec nesleduji. A také o nic nepřicházím.

My lidi, máme potřebu zprávy sledovat, abychom zjistili něco nového. Ale pokud se na to zaměříte, zjistíte, že slyšíme nebo čteme daleko víc negativních zpráv, než těch pozitivních. Nehody, krádeže, vraždy... Položme si otázku, zda jsou tohle opravdu důležité informace pro náš život, zda nás to nějakým způsobem ovlivňuje. Plníme si život tímhle způsobem negativními energiemi a naším negativním myšlením k sobě také to negativní přitahujeme. A tak je to i s pozitivním myšlením. Myslím pozitivně, přitahuji pozitivní věci. Vážím si maličkostí, naučím se žít skromně, ale šťastně. Jak se říká: Jak zaseješ, tak sklídíš. Když se ještě vrátím k tomu vážení si maličkostí, chci říct, že je to jedna z nejdůležitějších věcí. Protože si myslím, že dokud člověk není spokojený s tím, co má, neměl by chtít víc.

-Sabi-

Vánoční vychytávky a experimenty

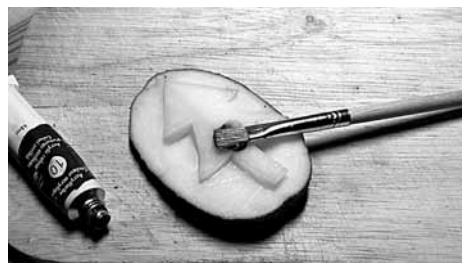
Blíží se nám období Vánoc. Budou to svátky klidu a míru. Na této straně vám chceme poradit, jak na to, pokud ještě nemáte dárky či balící papír, ani vánoční přání. Snad se vám budou návody hodit. My je jdeme otestovat.

Balící papír vlastnoručně potištěný

Vypůjčíme si ze sklepa jednu bramboru, v kuchyni nějaký nožík a zbytek se odehrává v pokoji. V návodu stálo: Vyřezejte vánoční motiv. Nenapadlo nás nic jiného, než vánoční stromek bez hvězdy.

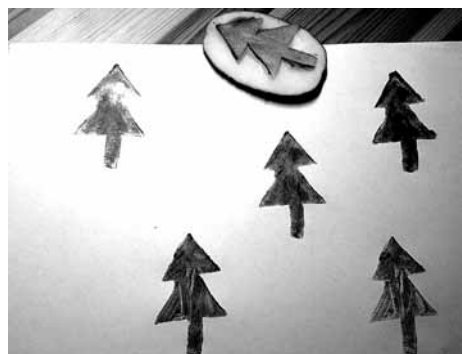

Je již vyřezáno a náš stromek potřeme hnědou temperou. Pořád přemýšlíme, proč v návodu byla hnědá, když stromy jsou odjakživa zelené.

Jelikož naši vychytávku nechceme zkazit, použijeme tedy hnědou. Stromek natiskneme na papír a necháme uschnout. Balící papír byl vyroben velice jednoduše. Dokonce jsme spotřebovali málo surovin. Jako balící papír na poslední chvíli je to skvělý nápad.

Proto hodnotíme: 10/10.

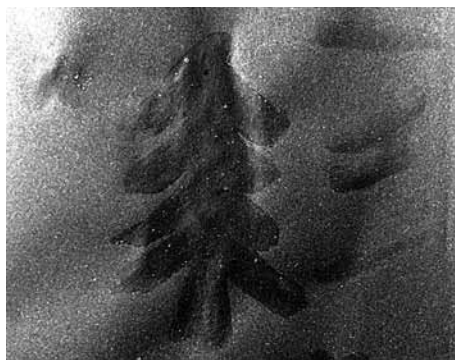

Přání z lepidla

Nyní je trendem posílat si přes facebook vtipné vánoční sněhuláky, kteří vám zpívají Rolničky a přejí vám krásné Vánoce. Ale my věříme, že určitě nějaká tvořivá babička chce rodině poslat krásné přání a tento nápad využije.

Vezmeme si klasický černý papír a na něj herkullem nakreslíme jakýkoliv symbol či nápis. My jsme si zvolili stromek. Opět. Aby to nebylo tak prázdné, ozdobili jsme přání ještě pár vločka-

mi a dárky. Lepidlo po zaschnutí vypadalo spíše, jak kdybychom to ušpinili od něčeho mastného, ale na poslední chvíli je to rychlý trik.

Dáváme 6/10.

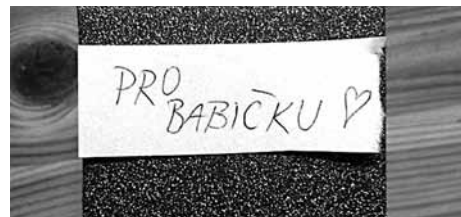
Motivační záchranný dárek

Teto dárek ocení určitě úplně všichni včetně nás tvořivců. Využijeme pouze pár papírků, propisku a nějakou dózu či krabičku. Na jednotlivé papírky napíšeme jakákoliv motivační moud-

ra, komplimenty či radostné vzkazy. Papírky úhledně srovnáme či zmačkáme. Vložíme vše do krabičky a máme hotovo. Navrch napíšeme, pro koho je dárek určen a záchranný dárek je

vyroben. Je to jednoduché a efektivní. **Udělujeme 10/10.**

Zavěšená kostka ledu

Ve videu to přesvědčivě fungovalo, tak jsme si mysleli, že tento jednoduchý trik zvládneme

také. Pouze pomocí kostky ledu, provázku a soli jsme měli dosáhnout kladného výsledku. Ale marně. Provázek jsme položili na led a zasypali špetkou soli. Po pár minutách jsme měli chytit provázek a led by měl viset. Místo toho byla na lince louže vody a po zvednutí led upadl na zem. Takže další experiment nevyšel. Zkuste to vy a třeba se vám to povede. -Verča- a -HonzaŠ-

Polygrafka na výstavě betlémů
v rumburském muzeu

Poznáte, který z učitelů OV se skrývá ve fotografii?

Spočítáte vánoční ozdoby ve tvaru kouličky?

FOTÍME SE S BEZEVŠEHO

Drážďany jsou letos opět v kurzu, proto čtenářům přinášíme fotografie a postřehy z cest za vánoční atmosférou.

PF 2019

BEZEVŠEHO 58

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (Io), R. Liščák, Mgr. F. Stojaník (Fis), Š. Makovská (Šéry), M. Průša (Trucker), K. Brodinová (Šmudla), V. Petrová (Verča), K. Kočová (KK), K. Štěpánková (Kajča), D. Rýdl (Dan), J. Válek (Honza), J. Šach (HonzaŠ), D. Alešová (Donny), T. Pišová (Wolfie), B. Horáková (Bee).

■ webové stránky: T. Slezák ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata